

Järfa Idrottsförening

MINNESSKRIFT

1934

Till

Järsla Idrottsförening

20-årsdag

den 14 juli 1934.

I dag vi samlas kring vår egen jubilar
Låt flaggan gå i topp med ljudlig fanfar
För Järsla I. F. nu vi bära fram vår varma hyllning
Må endast glada minnen giva dagen sin förgyllning.

Sen starten redan två decennier svunnit
Och ungdomen i Järsla I. F. funnit
ett värdigt mål, som är värt att kämpa för
Ibland var kampen svår, men man tog allt med glatt humör.

Tillbaka se i dag, vi vunnit segrar,
som fröjdade våra sinnen, men jag vägrar
att denna dag tala om de bittra nederlag
för Järsla skall gå framåt mer och mer för varje dag.

Tänk alla nu som så, jag Er vill mana
att Järsla I. F. vill Er alla dana
till goda män, som göra sitt bästa i livets lopp
Då segrarmastens flagga för Järsla går i topp.

Erik Friberg.

ESKIL JONSSON
Sicklaberg

Välsorterat lager av: *Specerier, Konserver, Viktualier, Mjölk, Grädde,
Denaturerad sprit, Husgerådsvaror.*

Telefon Nacka 100

REKOMMENDERAS

Telefon Nacka 100

VÅR IDROTTSPLATS.

Är det möjligt att så gott som utan penningar kunna åstadkomma en idrottsplats, som uppfyller en framåtsträvande förstadsklubbs fordringar? Denna fråga har jag mångfaldiga gånger gjort mig, när vår idrottsplats varit på tapeten. Till att börja med var jag relativt negativt inställd. Men när jag märkte med vilken entusiasm ett flertal medlemmar omfattade saken, började även jag att smittas av densamma.

Det bästa hade naturligtvis varit om någon jordägare trätt fram och skänkt oss erforderlig mark för idrottsplats, men med kännedom om de höga tomtpriser, som råda i de centralare och för idrottsplats lämpliga delarna av Nackatrakten, förstår man, att den tanken måste övergivnas redan från början.

Sedan Järla Idrottsförening för 20 år sedan bildades hava vi alltid fått gratis disponera mark tillhörig A.-B. de Lavals Ångturbin. Den gamla fotbollsplanen fick emellertid på sin tid lämna plats för Ångturbinens gjuteribyggnad och fotbollsmålen flyttades till ängen norr om järnvägen, där de sedan dess haft sin plats.

Vid ett besök hos direktör Edqvist vid Ångturbin lovades, att vi skulle få disponera markens tillsvärdare och senare hava vi erhållit skriftligt löfte om dispositionsrätt på 5 år i taget, dock med reservation, att om bolaget önskar för event. expansion eller annat ändamål disponera sin mark, så få vi stryka på foten. Det kan tyckas att det är på lösa boliner vi arbeta på vår idrottsplats, och att densamma vilken dag som helst kan tagas ifrån oss, men med kännedom om sakens läge, hava vi ansett det bäst, att sätta igång med arbetet och avvakta dagen, som vi få hoppas är långt avlägsen, då vi få lämna rum för industrien.

Vi började alltså i all blygsamhet. Några pojkar med Kalle Hellberg i spetsen satte utan vidare igång och började schaktning för löparbanan. Det blev ett mödosamt arbete och var och en som varit med om att röja mark, baxa sten m. m. vet, att det var inte så lätt alla gånger. Optimismen var emellertid stor, ibland kanske det såg mörkt ut, men hur det var så framskred arbetet och en vacker dag slingrade sig en löparbana, vi få väl kalla den så, fast den var i primitivaste laget, runt ängen vid församlingshemmet.

Redan efter en sommars bruk voro vi emellertid på det klara med att en planering var nödvändig. Höjdskillnaden var för stor och 100-meterslöparna fingo springa i en rätt knogig uppførsbacke.

Efter en ordentlig avvägning sattes arbetet igång på nytt. Värst var det givetvis när vi kommo uppåt stora vägen, där vi måste skära ned oss på sina ställen c:a 1,5 meter under marknivån. För att inte det hela skulle verka ett stort dike kommo vi överens om, att även försöka oss på fotbollsplanen samtidigt. Vi

lyckades inte riktigt, när c:a 1/3 av arbetet var klart tröttnade fotbollspelarna, och då fortsatte allmänna idrottsmännen med sin löparbana runt. Den är färdig nu. Svart, lagom elastisk och inbjudande ligger den där för att trampas av tränings- och tävlingssugna idrottsmän. Att den användes kunna alla vara förvissade om. Under sist förflutna sommar löpte ett par av våra bättre 3000-meterslöpare sträckan på 9.06,1 min. Bra betyg åt såväl banor som träning och löpare.

Det återstår emellertid ännu mycket. Det lättare arbetet är hoppbanan. Men fotbollsplanen, den se vi ut att få vänta på. Fotbollspelarna kanske emellertid sätta igång med förnyade krafter en vacker dag. Smittade av allmänna idrottsmännens goda resultat. Vi hoppas den dagen ej skall låta vänta på sig allt för länge. Ty det är först sedan de fått egen bollplan som vår fotbollsektion kan gå en ljusare framtid till mötes. Man förstår vilken handikap det måste vara att alltid spela sina matcher på bortaplan. Och hemmapubliken glömmet bort sina favoriter. Vi måste alltså snart börja även på den fronten.

I dagarna håller ett klubbhus med omklädningsrum på att byggas upp. Det är glädjande att se med vilken offervilja och oegennyttig arbetsiver det arbetas på detsamma och jag hoppas att när dessa rader gå i tryck, vi skola kunna samlas under »eget tak» vid idrottsplatsen.

Det har alltså nästan lyckats för oss. Utan pengar. Ungdomlig tillförsikt och entusiasm hava nästan åstadkommit vad man från början icke trodde på. Arbetet är emellertid ännu icke fullbordat, ännu återstår fotbollsplanen, men den skall och måste bli verklighet även den. Skola vi säga före år 1939, då vi träffas vid Järla Idrottsförenings 25-årsjubileum.

Gösta Berg.

En liten översikt.

Ur vår förenings första årsberättelse saxa vi följande, som på ett ypperligt sätt beskriver föreningsstart:

»Järla Idrottsförening, som bildades den 10 juli 1914, fick en ganska originell start. Tanken på att bilda en idrottsförening hade av många uttalats, och nämnda dag den 10 juli, samlades å fotbollsplanens ganska nötta gräsmatta ett antal unga män i och för dryftande av den aktuella frågan. Resultatet av dessa ynglingars förenade viljor blev Järla Idrottsförening. Valet av förenings styrelse blev utan alla förberedelser ganska lyckligt (detta sagt av styrelsen själv i årsberättelsen för 1914*) och i spetsen för 42 med-

* Red:s anmärkning.

DUVNÄS TVÄTTINRÄTTNING

emottager tvätt och mangling.

Vi hämta och hemsända.

TELEFON
Saltsjö-Duvnäs 5.

N. BENGTSSENS SKOMAKERI

Skodon hämtas och hemsändas. Förstklassigt arbete garanteras.

TELEFON Saltsjö-Duvnäs 34.

Postadress: Storängen.

lemmar, vilka genast antecknade sig, grep sig den- samma verket an.»

Belysande för de ledandes entusiasm för saken är följande, även det hämtat ur samma årsberättelse: »Endast tre dagar efter föreningens födelse hade styrelsen utarbetat förslag till stadgar och tävlingsprogram, vilka å allmänt sammantråde ytterligare tre dagar därefter av föreningens medlemmar godkändes till alla delar.» Vad skulle medlemmarna säga om allmänt sammantråde en gång i veckan i våra dagar, när många endast orka med att besöka ett möte per år.

Vår förste ordförande var, som väl de flesta ha sig bekant, Anders Bohman. Och han innehade denna post till den 30 januari 1916, då klubban, eller kanske det fortfarande var den beryktade pipan och tobaks- asken, övertogs av Martin Karlsson. Denne tröttnade redan under samma år och den 2 november företogs nyval, och nu möta vi för första gången namnet Nestor Gustafsson, vilket sedan förekommer nästan varje år, om ej i styrelsen så lyser det på prislister i allmän idrott och i fotbollslagen. Under åren 1917 och 1918 sköttes ordförandeposten av, vår på den tiden bäste skidåkare, Raoul Nyzelius. Han efterträddes den 20 januari 1919 av Elis Närlund, vilken innehade denna framskjutna ställning till den 13 oktober, då han av obekant anledning lämnade plats för Oscar Dandanelle. »Ocke Dadda» var vår ordförande under ett och ett halvt år. Då återkom Nestor Gustafsson som ord- förande. På grund av att denne emellertid till största delen vistades i Tyskland för studier, sköttes ordförandeposten av Sven Yngström, vilken varit med i styrelsen ända från starten och dels fungerat som sekreterare och dels som kassör. Den 2 februari 1923 valdes Sven Yngström enhälligt till föreningens ord- förande. Han innehade posten ända till och med arbetsåret 1928, då han på grund av bristande tid drog sig tillbaka. Under Sven Yngströms energiska ledning hade vår förening sin verkliga glansperiod, och många segrar hemfördes såväl sommar- som vin- tertid. Hans var väl också förtjänsten av »Idrotts- unionens» tillkomst och våra segrar i de stora täv- lingar denna avhöll 1924 och 1925. När en man, som Sven Yngström, vilken under alla de år han satt i föreningens styrelse utförde lejonparten av allt ar- bete, lämnar sina posteringar, är det givetvis mycket svårt för hans efterträdare att kunna helt fylla det tomrum företräddaren lämnar.

Vår förening får emellertid vara tacksam för att det fanns en Gösta Berg att stjälpna den stora arbets- bördan på. Gösta hade under åren 1926—28 suttit i styrelsen och under 1928 innehaft den mycket ar- betsamma posten som föreningens sekreterare, och var sålunda väl införd i selen, när han den 29 november 1928 övertog tömmarna, vilka han alltsedan dess skött och fortfarande sköter. Till skillnad mot sin före-

trädare har Gösta Berg förståndigt nog sökt att i mesta möjliga mån fördela arbetet bland styrelsens olika medlemmar. Detta har varit till fromma för alla parter, och härigenom har föreningen f. n. en ovanligt stor trupp kvalificerade krafter till snart sagt alla upptänkliga poster inom vår förening.

Sven Yngström och Gösta Berg äro de enda som suttit ordförande i Järsla I. F. mer än två år i följd, vilket mer än väl torde motivera, att dessa båda sättas främst av våra ordföranden genom tiderna. Båda äro mycket starka personligheter och båda äro mycket mångsidiga, såväl som aktiva idrottsmän som ledare hava de nämligen sysslat med litet av varje och vad de än försökt med, hava de hört till föreningens bästa.

Det är emellertid ej endast våra ordföranden, som nedlagt intresserat och uppoffrande arbete för för- eningen, ty även åtskilliga andra medlemmar hava varit dem behjälpliga. Bland dem som främst med- verkat till att föra vår förening framåt böra nämnas: Viktor Lundin, mångårig styrelseledamot, ledare för våra skidåkare och allmän-idrottsmän under de år, då dessa voro som bäst. Det mest uppoffrande arbe- tet nedlade nog »Vicke» vid uppförandet av för- eningens dansbana år 1920, då han var klubbmästare, och tillsammans med några andra arbetade hela nät- terna en tid före midsommar för att få den betydelse- fulla inkomstkällan färdig för invigning på midsom- marafton 1920.

Gösta Johansson-Järbin har även han under en lång följd av år varit ledamot av styrelsen, och under åren 1924—1927 var han föreningens sekreterare. Gösta Järbin har ägnat sitt största intresse åt allmänna idrotten — på sin tid var han vår bäste sprinter och klubbrekordet på 100 m. är hans ännu — men även skidåkning har han omfattat med ett brinnande in- tresse, och mest tack vare honom hade Järsla en tid på världen en damavdelning, som hemförde massor av priser och åtskilliga D. M.- och även S. M.-tecken till vår förening. Gösta Järbin är för övrigt den enda av våra s. k. gamla ledare, som ännu är verksam. Under senare år har han nedlagt ett fruktbringande arbete inom vår backsektion.

Gösta Järbins yngre broder, Axel, hör även till dem, som offrat det mesta av sina bästa år åt vår förening. Axel har aldrig hört till våra bättre aktiva idrottsmän, men däremot har han som klubbmästare och sekreterare nedlagt ett oerhört arbete. Hans var väl också förtjänsten, att Järsla Idrottsförening en gång i tiden var en välsituerad klubb, ty han hade en underbar förmåga att kunna locka folk till för- eningens fester och danser och under hans ledning stod också dansbanan i sitt flor. Om vi ur våra leder skulle kunna skaka fram en Ackes jämlike, skulle föreningens bankkonto snart åter kunna räknas i sexsiffriga tal.

Ernst Eriksson är ett namn, som under en följd av

Elegant och alltid "up to date" är den, som syr sina kläder

hos

GUNNAR SVENSSON

Herr- och Damskrädderi

Tel. Nacka 301

NYSÄTRA

Tel. Nacka 301

SKIDOR.

Längdåkningsminnen.

Järla Idrottsförenings första skidtävling ägde rum den 14 februari 1915. De som hade fyllt 15 år åkte en c:a 4 km. lång terrängbana, under det att de yngre åkte 3 km. på landsväg. Elis Johnson hette segraren i äldre klassen och tiden var 25.45 min. Gunnar Yngström, vår nuvarande kommunalkamrer, vann den yngre klassen på 20.30 min.

Landsvägslopp voro mycket populära under föreningens första år, och klubbtävlingen Järla—Neglinge—Järla hade nästan hunnit bli klassisk, då bilar och andra inkräktare på vägarna hjälpte Skidförbundet att locka våra skidåkare ut i terrängen.

är haft en underbar klang inom vår förening. »Årtan» hörde under föreningens första år till styrelsen, men han kom snart underfund med att han kunde göra lika mycket nytta och synas mindre, om han arbetade för föreningen utan att sitta med i styrelsen. Den gode »Lill-Årtan» har alltid varit så'n, att arbeta vill han, men han vill ge' äran av arbetet och framgången åt andra. Få ha gjort så mycket för våra skidåkare, fotbollspelare, bandyspelare och allmänidrottsmän, som just »Årtan». Vi ha emellertid ännu mycket att lära av Ernst Eriksson och därför hoppas vi ännu en gång få se honom bland oss som ledare och rådgivare, han behövs mer än väl nu, när de unga entusiastiska pojkarna storma fram på alla kanter och inom alla idrottsgrenar.

Erik Holmgren har i likhet med Axel Järbin ej varit så framstående aktiv idrottsman, men på samma sätt som denne har han gjort en insats i föreningslivet, som är mycket svår att uppskatta till dess rätta värde. Även Erik hade förmågan att under sin tid som klubbmästare kunna skära guld med täljknivar, han skötte under dessa år vår dansbana på ett mönstergillt sätt. Så småningom avancerade Erik till kassör inom klubben, men tyvärr har han ej haft nöjet förvalta några större summor för vår räkning, utan har han i stället i flesta fall haft rätt stora fordringar i föreningskassan. Han innehar fortfarande kassörs-posten, varför det ju ännu ej är för sent för vännen »Holmas» att med ett geniryck få föreningens ekonomi på stadiga fötter.

Åtskilliga andra borde givetvis ha nämnts i denna samling gamla och unga ledare, men utrymmet är tyvärr begränsat och vi få sluta med att till alla dem som arbetat för föreningen framföra de nuvarande medlemmarnas varma tack och en förhoppning att Järla Idrottsförenings namn ännu många gånger skall nämnas med aktning och fruktan av våra gran-nar och konkurrenter.

G. & G.

Viktor Lundin, föreningens allt i allo under många år, visade sina anlag som skidlöpare genom att vinna första Neglingeppet på 1.56,35 trots att han först detta år börjat åka skidor. Raul Nyzelius som åkte utom tävlan hade dock bästa tiden, 1.49,50. Nyzelius var på sätt och vis en föregångsman för våra åkare. Inte bara så att han såsom infödd norrlänning

Allan Carlsson.

kunde lära dem ett och annat i skidtekniskt hän-seende, utan dessutom använde han ett par skidor, vars form och utseende ganska väl överensstämde med våra dagars korta terrängskidor. En ovanlig syn på den tiden, då skidornas längd häst borde stå i proportion till ägarens skicklighet.

När Järlapojkarna började få lust att mäta sina krafter med andras, låg det ju närmast till hands att söka sig in i »Söderföreningarna». Konkurrensen där kunde kanske i början förefalla ganska stark, men det var i den konkurrensen Järla I. F. så småningom arbetade upp sig till en storklubb inom distriktets skididrott. Vid striderna om poängen märktes snart att det var inom de yngsta klasserna vi hade de största utsikterna att göra oss gällande. Och här arbetades även energiskt. Ernst Eriksson, Axel Järbin och Gösta Rylin voro de som härvid lågo mest i selen.

Ett av de gladaste idrottsminnena i vår föreningens historia är också förknippad med en av våra juniorers insatser vid Söderföreningarna, nämligen vid stafett-löpningen 4×1 mil för 16—18-åringar vid Enskede 1922. Flera träningstävlingar hade hållits, och de uppnådda resultaten samt deltagarnas jämnhet hade ingivit oss förhoppningar om att lagen från Enskede och Hellas skulle kunna bjudas på konkurrens. Våra pojkars jämnhet orsakade dock även en del huvudbry för våra uttagningskommittéer. Och nu gjordes misstaget att sätta de båda värsta konkurrenterna om en plats i förstalaget såsom startmän i resp. 1:sta och

C. O. GUSTAFSSON

Prima ångrostat **KAFFE** utsökta blandningar.
Alltid bästa varor till lägsta dagspriser.

Tel. 13

NACKA
Trollebo 4

Tel. 13

2:dra lagen. Under tävlingen kommo dessa båda härigenom att etablera en liten privat »körning», varvid 1:sta lagets man blev »blå» och måste släppa flera löpare före sig i mål. Nu antogo våra förut så ljusa förhoppningar en betydligt mörkare färgton. Förstalaget, vår stolthet, ohjälpligt efter, och till synes endast små chanser för vårt andralag att behålla sin plats i täten. Under de båda följande sträckorna arbetade emellertid förstalaget fram sig en hel del och andralaget låg fortfarande väl uppe. Det fanns alltså åtminstone hopp om ett par skapliga placeringar. Ja, ta' mig sjutton började vi inte åter fantisera lite ljusblått, när Olle Lodén med kraftiga staktag gav sig ut på sista sträckan, endast någon minut efter tätmännen. Största faran hotade dock bakifrån, ty här väntades Hellas när som helst och för dem åkte Björn Bjuggren, årets bästa junior. Tiden gick och blickarna drogos allt oftare bortåt banan där löparna väntades, och äntligen där kom en, nej det var två, två som skulle slåss om segern in i det sista. Och båda voro Järlapojkar. Järlas lag på de båda första platserna, undra på om vi kanske verkade litet galna i glädjen. De som åkte i förstalaget hette Olle Eriksson, Patrik Windahl, Calle Lodén och Olle Lodén och andralagets män hette Ernst Eriksson, Olle Lundin, John Johansson och Sören Ringi. I tredjelaget, som placerade sig på 10:de plats, åkte bland andra Olle Hellberg, sedermera en av föreningens mest framgångsrika skidlöpare.

År 1923 anordnade »Söderföreningarna» icke någon tävling, men våra pojkar voro åksugna, och då handlanden Elof Windahl lovade att sätta upp ett vandringspris, utmanades I. F. K. Enskede till en klubbmatch. Många ansågo att vi tagit oss vatten över huvudet, men Viktor Lundin var som vanligt optimistisk. Det var även på hans energiska inrådan vi beslutade att hålla tävlingen trots att det var långt lidet på våren och snötäcket knappast såg ut att räcka över tävlingsdagen. Under tävlingen måste snö skottas fram vid flera platser på 3-milsbanan. En stor del av de aktiva, som tröttnat på föret, togo härvid en verksam del i arbetet. Huvudsaken var nu att tävlingen kunde genomföras.

Vid protokollsuträkningen visade det sig till allmän och för oss själva glädjande överraskning att Järta I. F. hemfört segern med 400 poäng mot 388. Det var juniorerna som hemfört lejonparten av våra poäng.

Vår juniorer växte till sig, och när Svenska Dagbladets skidstafett ägde rum den 28 januari 1924 hade vi satt våra förväntningar ganska högt. Särskilt som föreningen fått ett par fina förstärkningar i norrlänningarna Aug. Nygren och Nils Ringqvist. Denna gång var emellertid inte turen med oss. Visserligen gjorde Nygren ett utmärkt lopp på andra sträckan, men sedan var det slut med framgångarna. Tempe-

raturen steg undan för undan, och våra pojkar hade då ännu ej lärt sig konsten att valla för töväder. På grund härav kommo de till korta mot sina mera rutinerade medtävlare. Mot slutet förlorades även ett par placeringar extra genom felåkning på »Gärdet» i det då rådande mörkret. Tionde plats bland 41 lag var kanske inte så dåligt i alla fall.

Detta år hemfördes det första D. M.-tecknet till Järta I. F. genom Ruth Berglund. Ruth hade flyttat hit från Dala-Skedvi och varit mästarinna i Dalarna under de senaste åren. Under träningen tillsammans med våra pojkar visade hon så stor skicklighet att vi själva ansågo henne oslagbar. Vid D. M.-tävlingen ställde emellertid flera namnkunniga damer upp till start och de hade var och en sina förespråkare. Men när Ruth, som startade bland senare hälften av de anmälda, satte igång utbrast »Westermalm-Johan»: »Så där ja, nu behöver vi inte fundera längre på vilken som ska vinna.» Den lilla kullan åkte nämligen redan från början som en hel karl. Det var många av de samtidigt tävlande 18—20-års pojkar, som fingo stiga ur spåret för henne. Och till målet inkom hon långt före sina medtävlarinnor, ja före innan de officiella tidtagarna ens hunnit dit. I lagtävlingen hemförde våra flickor andra lagpris efter Djurgårdens jämna lag.

Genom anordnandet av tävlingar både för oss själva och för »Söderföreningarna» hade föreningen icke endast drivit upp ett antal aktiva utan därjämte erhållit en god funktionärsstab. Vi ansågo oss därför mogna att anordna D. M. i längdlöpning år 1925, och då distriktsstyrelsen var ense med oss härom erhöilo vi uppdraget. Men när tävlingen skulle hållas befanns att vi saknade en viktig förutsättning — snö. Det var alltså inte annat än att inställa.

Året därpå fingo vi emellertid försöka igen. Då hade vårt skidåkaregarde förstärkts kraftigt, både utifrån och inifrån så att säga. Axel Berglund, en bror till Ruth, hade i sällskap med en annan känd skidåkare Anders Hellstenius flyttat hit, och vid träningen tillsammans med dessa blevo våra »infödda» bättre och bättre dag för dag. Ruth själv hade övergivit oss, men i stället hade vi fått Elin Pikkuniemi, obestridd svensk mästarinna under en lång följd av år.

Vid D. M. 18—20 km. svår terräng i Saltsjöbaden hade de flesta av våra åkare misslyckats med vällningen. Men Olle Hellberg, som nu visste hur tövalla skulle läggas på, uppnådde en hedrande tredjeplacering. Så stundade de s. k. stora mästerskapen, som vi själva skulle arrangera inför den intresserade hemmapubliken. Banorna hade sedan långt tillbaka letats ut av trion Eriksson, Göransson och Lundin. Övriga funktionärer, c:a ett 100-tal, hade vid ett flertal sammanträden instruerats till sina uppgifter, målplatsen var redan inhägnad samt försedd med flaggstänger, och allt artade sig till en verklig folkfest. Då

E. MODERATHO

SKOMAKERI

Eriksberg, Saltsjö-Järta.

*Garanterar sina kunder
förstklassigt arbete.*

Vi hämta och hemsända.

Ring Storängen 157.

Ring Storängen 157.

FRITZ L. HAGSTEDT

HANDELSTRÄDGÅRD

Fintorp - Saltsjö-Nacka

Telefon Nacka 103

Kransar, buketter och kistdekorationer.

Förmedlar blommor var som helst och när som helst.

Av Nacka kyrkoråd antagen entreprenör
för plantering på Nacka kyrkogårdar.

meddelade förbundsordföranden att Nackanäs icke kunde godkännas såsom tävlingsplats, emedan dusch saknades. Detta meddelande räckte åtminstone till en kalldusch för oss arrangörer. Näja, efter en del underhandlingar återtogs förbudet och tävlingen blev även den folkfest vi hoppats på. Av 271 anmälda startade 219. Publiken uppskattades till omkring 2.000 personer, vilket torde vara rekord för enbart längdåkning i våra trakter. Och enligt flera tidningars utlåtanden skilde sig Järila I. F. med heder från sitt uppdrag. Det höll dock på att skära sig med en sak. En spårpatrull råkade ut för klabbsnö och hade inte hunnit få sin del av banan klar när de först startande 6-milsåkarna kommo. Som väl var fäste sig dessa icke så mycket vid den saken.

För att nu tala en del om resultaten så uppfyllde våra representanter alla de högt ställda förhoppningar vi hade på dem. Olle Hellberg, Anders Hellstenius och Axel Berglund hemförde första lagpris i tremilsloppet före Djurgårdens I. F. Vårt andralag placerade sig som trea och tredjelaget blev sexa. I 18—20-årsklassens 2-milslopp blev Holger Karlsson trea och samma placering erhöll även vårt lag i denna klass. Elin Pikkuniemi vann damernas tävling, som väntat mycket lätt. Hon startade sist men kom först i mål. I lagtävlingen däremot fingo våra flickor även denna gång se sig slagna av Djurgårdsdamerna.

Efter Järlas framgångar i dessa tävlingar, strax efter misslyckandet i Saltsjöbaden, fingo vi ord om oss att vara goda slätåkare, men gällde det svår terräng voro Järlapojkarna ofarliga. Detta rykte gick pojkarna hårt till sinnes, särskilt som de själva voro allt annat än tilltalade av låtta banor. Och när nästa års D. M. i svår terräng gick av stapeln i Enskede ville de gärna visa att de inte voro så bortkomna som belackarna velat göra gällande. Vid dessa tävlingar ställde Djurgårdarna upp mangrant med både längd- och kombinerade-åkare, samt ansågos stå utan konkurrens i fråga om lagmästerskapet. Individuellt däremot väntades en hård strid mellan Joel Eng, D. I. F., och Axel Persson, I. F. K. Enskede, vilka båda hade förmånen att starta efter vårt trumfess Anders Hellstenius. Vi voro emellertid själva övertygade om att Järlapojkarna ej voro utan chanser. De lyckades också, bättre än vad vi ens vågat drömma om. Sven Cederholm, 19-åringen, överraskade redan i början, hans tid 1.41,09, stod sig jämte Olle Hellbergs, 1.41,40, som dagens bästa innan Anders Hellstenius åkte i mål på fin-fina 1.35,51. Nu lågo tre Järlapojkar främst, och laget var säkrat, men skulle Eng eller Persson lyckas överträffa Anders fenomenala tid och rycka till sig det individuella mästerskapet. En titt på klockan visade att Eng redan varit borta för länge, men Persson kunde fortfarande hota, och där kom han — trodde vi — det var emellertid bara en som liknade Enskedepojken, och åter

VÅR BACKLÖPNING.

»Dahlis» i Hammarbybacken.

Denna artikel borde kanske helst utgöra en utförlig redogörelse över de gångna årens alla tävlingar, men skulle en dylik endast bli en uppräknande av namn och poängsummer. Alla dessa placeringar och siffror hava ju nu ej någon större betydelse, utan vill jag därför i stället beröra »backlöpnings historia» inom Järila.

Första gången, som Järlas namn återfanns i pro-

kunde vi andas lugnt en stund. Det återstod endast att konstatera vår triumf. En av föreningens största dagar var räddad.

Framgångarna upprepades delvis även följande år, 1928, men 1929 kom ett bakslag. Då utsattes föreningen för en alltför stor åderlåtning. Hellstenius flyttade hem till Dalarna, bröderna Ivar och Finn Oldenburg foro utomlands, Olle Hellberg var sjuk, Ernst Eriksson hade lagt upp och Valle Sundberg erhållit anställning vid Stockholms Spårvägar och sist men icke minst hade vår vallningsprofessor »Lill-Årtan» tröttnat. De löpare, som återstodo visade dock vid flera tillfällen att Järlagnistan icke slocknat.

De senaste åren ha emellertid varit så snöfattiga, att det varit omöjligt för våra åkare att kunna konkurrera med Djurgårdens Norrlandstränade stjärnor. Ännu lever emellertid bland oss ett oerhört intresse för skidsporten och blir det bara snö någon gång skola vi säkert ännu en gång kunna konkurrera om epitetet »bästa Stockholmsklubb i skidlöpning». Träningsintresset tycks för övrigt numera vara större än någonsin och säkert komma såväl »Norra- som Södragängen» väl rustade om snön överraskar oss. Lycka till önskar

Gösta Järbin.

HELMER JONSSON
LIVSMEDEL
STORÄNGEN

TEL. 38, 222

grammet för en backtävling, var en februarisöndag år 1921, då Harry Ramberg och undertecknad deltog i klass III i av Djurgårdens I. F. anordnade tävlingar i Hammarbybacken. Någon seger blev det ej, men vi placerade oss dock rätt högt på prislistan samt blevo omnämnda i tidningsreferaten, vilket vi voro åtskilligt stolta över. Hur det var, började vi »Sicklagrabbar», som hittills hållit till i Nysätrabacken, där Harry Neumüller med syster voro våra förebilder, och vilka även anordnade tävlingar där, tycka denna backe vara för liten för oss, och vi kastade våra blickar på Hammarbybacken. Den vore något för oss.

Vi hade redan då höga vyer. Då backen emellertid handhades av Djurgårdens I. F., kunde vi givetvis ej hålla till där, allrahelst som den ej så ofta var iordningställd för träning. Man började i stället iundera på, om vi ej skulle kunna få egen backe. Gamla Stubbsundsbacken vid Duvnäs kom på förslag, och det dröjde ej länge, förrän vi fått löfte av markägaren att få göra i ordning och disponera backen. Där fanns mera arbete än vi anat, men arbetslusten var stor, och efter ihärdigt arbete varje söndag under hela hösten 1922 ansågo vi oss följande vinter kunna anordna vår första och, som det sedan visade sig, även sista tävling i densamma. Nu skulle det bli hoppa av, allrahelst som bröderna Hedlund, Per och Seth, vilka tidigare tävlat för Saltsjöbaden, skulle bli med hos oss. Tävlingen blev emellertid ett bakslag. Backen var nämligen för stor och för svårhoppad för de flesta av våra hoppare (stora flertalet voro f. ö. juniorer). Det blev »kaffeved» i massor, och intresset bland de aktiva för Stubbsundsbacken försvann med ens. De äldre medlemmarna inom föreningen, som nedlagt så mycket uppoffrande arbete på backen, fingo därför tyvärr aldrig se något verkligt resultat därav. Följande vinter, 1924, höllo vi mest till i Hammarbybacken, och för att kunna avhålla nationell tävling där hyrde vi backen av Djurgårdens I. F.

Då det på hösten samma år blev klart för oss att Djurgården ville slippa Hammarbybacken, fattades det lyckliga, men, som det då tycktes, så djärva beslutet att begära få övertaga denna backe. Det fanns emellertid medlemmar, som ej kunde finna något förståndigt i ett sådant företag. Vi fingo backen och ha behållit den. Visst har den åstadkommit en del stridigheter inom föreningen, vilka jag hoppas nu skola vara slut, men nog måste alla erkänna att Hammarbybacken varit en ur alla synpunkter synnerligen god tillgång för föreningen, icke minst ekonomiskt. Det sportsliga resultatet har först under de senaste åren blivit mera allmänt synligt och erkänt. Nog har det varit arbetsamt för oss alla, under de första åren tyvärr allt för mycket, då föreningen ej haft några resurser för att underlätta det hela, och det har ej saknats röster om »att i år är det sista

året jag går här och sliter». Men, hur det är, när nästa säsong kommer är vederbörande med och sliter igen, ty Hammarbybacken måtte ha något magiskt inflytande över oss Järlapojkar. Skall det bli tävling där, ja, då gå medlemmarna »man ur huse» för att klara den. Vi ha också kunnat avhålla tävlingar, när andra arrangörer med vida större resurser ansett det onöjligt. Må det alltid förbli så.

De första åren sorterade backhopparna under »skidkommittén», vilken skulle handha både längd- och backåkning. Detta var ur backhopparesynpunkt mindre lyckligt, enär det ej blev någon tid över för denna kommitté att arbeta fram en god backhoppareavdelning på. Föreningens många verkligt förstklassiga längdloppare, såväl kvinnliga som manliga, tilldrogo sig allt intresse, då de intogo en nästan dominerande ställning inom distriktet. Hammarbybacken ansågs på den tiden av många som ett nödvändigt ont. Sedan en särskild backsektion bildats har emellertid föreningen ständigt gått framåt inom denna idrottsgren, och hava vi för närvarande en stor stab goda hoppare. Då de flesta ännu äro unga och vi under den senaste vintern genom propagandatävlingar lyckats få fram flera lovande juniorer, får det ej anses alltför förmätet om backsektionen, sin vana trogen, ser ljusblått på den närmaste framtiden. Det gäller endast att hålla ihop och arbeta vidare.

Föreningens backhopparegarde har hittills i hög grad rekryterats ur speciella »backhopparefamiljer»: Bröderna Dahlberg, Eriksson, Hedlund, Johansson, Karlsson och Ramberg ha ju alla haft backhoppningen till en kär hobby — konstigt att sammanhållningen varit så stark —. Vår ende distriktsmästare i backlöpning hittills är Erik Håkansson, som även vunnit D. M. i kombinerad back- och terränglöpning för juniorer (första gången denna tävling avhölls). Just i tävlingarna om D. M. hava våra övriga pojkar tyvärr mestadels haft svårt att göra sig själva rättvisa. Vi hoppas att under »jubileumsvintern» en förändring till det bättre skall inträda.

Det verkliga genombrottet för våra backhoppare, om man nu vågar tala om ett sådant, var deras seger över Djurgården i en klubbmatch, som avhölls i Hammarbybacken år 1933. Utan att överdriva värdet av denna seger, som kanske tillkom genom underskattning från Djurgårdens sida, tror jag dock att den kom i ett psykologiskt synnerligen lämpligt ögonblick, och att den ur flera synpunkter var av stort värde för oss. Våra aktiva fingo en välförtjänt uppmuntran, föreningens övriga medlemmar fingo klart för sig att backsektionen var på kraftig frammarsch, och till slut var denna seger en mycket god reklam för oss bland den stora allmänheten.

Sistlidna vinter deltog Järlapojkar i alla större allmänna tävlingar i Stockholmstrakten, och skilde de sig med heder därifrån. Det var endast i D. M.

NACKANÄS VÄRDSHUS

Delikata middagar och supéer.

Fullständig konditoriservering.

Trevlig festväning för mindre och större beställningar.

Buss från Borgmästaregatan.
Tåg från Stadsgården.
10 min. bilfärd från Stockholm.

Tel. Nacka 107.

som »utdelningen» såsom vanligt blev dålig. I övriga tävlingar voro alltid några pojkar placerade bland de främsta. Så t. ex. i S. M. i Fiskartorpet erövrades femte lagpris framför flera stora backhoppareklubb, och detta till trots att en del av våra »ess» genom fall kommo ur räkningen. Gösta Dahlberg och Gösta Ramberg blevo dessutom av Svenska Skidförbundet uttagna till en av de träningskurser, som höllos i Sollefteå med anledning av tävlingarna om Europamästerskapen därstädes. I den första tävlingen, som avhölls i samband med denna kurs segrade Gösta Ramberg i klass II, och Gösta Dahlberg placerade sig som sexa i samma klass, båda mycket förnämliga placeringar. I själva E. M.-tävlingen, i vilken båda deltog, Gösta Ramberg på Skidförbundets bekostnad, kunde de av olika anledningar tyvärr ej göra sig gällande. Bättre lycka nästa gång. För övrigt ha backlöparna under den senaste säsongen visat en nästan fenomenal jämnhet.

Säsongen avslutades med en klubbmatch mot Grycksbo I. F. i deras backe. Vi hade hoppats vinna, särskilt som vi i S. M. placerade oss före denna klubb, men någon vinst blev det ej den gången. Från varje förening räknades den sammanlagda poängsumman för de fem bästa, och visade det sig vid sammanräkningen att Grycksbo triumferat med 2,8 poäng. Det är här ej meningen att komma med någon bortförklaring av det synnerligen knappa nederlaget, men måste dock framhållas, att det var alldeles omöjligt för våra pojkar att komma underfund med backen där uppe i Grycksbo. Detta gällde speciellt satsningen, det viktigaste momentet i ett hopp, och var följden härav att våra pojkar, som ju i vanliga fall äro riktiga »långhoppare», ej kunde prestera lika långa hopp som de bättre Grycksbopojkar, vilka för övrigt väsentligt överträffade sina »vanliga» hopplängder. Som exempel kan nämnas, att Grycksbos tvenne bästa hoppare hade tillsammans 10 meter längre hopp än motsvarande från Järila. För att klara seger åt rätt håll hade den sammanlagda hopplängden för oss endast behövt vara tre meter större. Kommentarerne ge sig själva. Såsom en ytterligare »tröst» för detta nederlag kan nämnas, att vårt andra lag överlägset besegrade Grycksbos andra lag, samt att vi stått som säkra segrare om tävlingen gällt tiomannalag. Men det var nog bara nyttigt med detta nederlag, ty nu ha pojkarne något att gå in för nästa säsong, nämligen revansch i Hammarbybacken, då det är överenskommet att en liknande klubbmatch skall avhållas där i vinter. Våra värdar hade för övrigt ordnat det så väl för oss däruppe, att denna resa för alla deltagarna, 13 aktiva och 2 ledare och domare, kommer att utgöra ett synnerligen angenämt idrottsminne, nederlaget till trots. Bl. a. fingo vi göra en synnerligen intressant rundvandring i det stora pappersbruket. Såsom kuriositet kan nämnas att på

förslag från Järila tillämpades vid denna tävling, som avhölls den 18 mars, öppen bedömning. Dylik bedömning prövades denna dag för första gången även på en del andra håll i landet.

I kombinerad back- och terränglöpning hava vi ännu ej nått samma position som i den rena backlöpningen. Enstaka »stjärnskott» ha nog funnits, men ha pojkarne hittills ej på allvar gått in för denna gren. Detta är skada, då konkurrensen i vårt distrikt under senaste åren varit tämligen svag. Vi få hoppas att pojkarne i framtiden mera komma att intressera sig för denna tävlingsform. Säkerligen skola de i så fall även där på ett hedrande sätt göra sig gällande.

Med det ovanstående har jag velat försöka i stora drag skildra backlöpnings tillkomst och utveckling inom vår förening. Låt oss nu lämna det förgångna, som man vid ett jubileum så gärna stannar vid, kanske alltför mycket. Låt oss se framåt, komma med förhoppningar och önskemål.

Först och främst hoppas jag, att våra backlöpare icke endast skola behålla den position, som de erövrat, utan att ytterligare framgångar skola vinnas. För att detta skall vara möjligt fordras emellertid att föreningens alla övriga medlemmar på allt sätt stödja backsektionen i dess arbete. I samband härmed kan det kanske vara lämpligt framhålla den stora nytta föreningens andra sektioner hava av att våra backtävlingar skötas på bästa sätt. Ju mera löande dessa bliva, desto större ekonomiska resurser får föreningen för sin verksamhet. Vidare hoppas jag att den goda anda och sammanhållning, som hittills varit rådande bland backlöparna, även skall bestå i framtiden. En mindre träningsbacke vid Hammarby för skolungdom och juniorer skulle även behövas, där instruktörer från föreningen kunde taga hand om dessa i likhet med vad som är fallet vid Fiskartorpet, Enskede m. fl. backar. En dylik backe har en mycket stor mission att fylla. Tänk t. ex. på hela Söders ungdom, som till största delen har sina skidutflykter utåt våra trakter, just förbi Hammarbybacken. Kunde vi sedan få någon eller några dylika småbackar på andra platser i kommunen så desto bättre. Önskvärt är även att backlöparna medelst försäkring skyddas på bästa sätt mot sådan ekonomisk förlust, som de genom olycksfall under utövandet av sin idrott kunna bliva utsatta för. Jag vill sluta med den förhoppningen att våra nuvarande backlöpare tillsammans med de unga och nya, som ju måste komma må hedra föreningen under kommande år på sådant sätt, att vi i nästa jubileumsskrift med glädje och häpnad kunna läsa om deras bedrifter.

Olle Eriksson.

BEVARA HÄLSAN ÄT MERA FRUKT, BÄR och GRÖNSAKER.

Pryd hemmet med blommor.

Årstidens alster till salu.

**FANNY UDDIE HANDELSSTRÄDGÅRD
SICKLA.**

Telefon: anknytning 43 35 21.

Ingång över Jästfabrikens gård.

Humana priser.

Ett kapitel om bandy.

Laget som slog Nacka SK 3. 12. 33.

Redan första vintern stod bandy på föreningens program, och sedan dess har det med undantag för år 1916 och tiden 1918—1922 spelats bandy varje vinter. Under första året spelades endast vänskapsmatcher och under andra levnadsåret nedlades bandyn på grund av att föreningens ekonomi ej förmådde bära både skidor och bandy. Av samma orsak idkades ej bandy under ovannämnda fyraårsperiod. Just de åren gjorde rörskridskorna sitt segertåg över vårt avlånga land, och varken spelare eller förening hade hos oss råd att inköpa dylika.

Sedan vår vän »Skräddarn» på hösten 1922 åter väckt intresset för bandy inom Järila I. F., visade det sig att vi bland våra pojkar hade många med stora anlag för denna vinterns »fotboll». Redan första året anmälades lag till deltagande i Juniorserien. Vårt lag visade goda takter och klarade sig mycket bra i serien. Året därpå anmälades även ett seniorlag, vilket detta första år ej rosade marknaden, utan blevo utslagna redan i sin andra seriematch. Juniorlaget överraskade emellertid även denna säsong och blevo utslagna först i sin femte match, som var kvartsfinalen. Åren 1924—1928 hade vi även två bandylag i elden, vintrarna voro emellertid under denna period så köldfattiga att isarna aldrig blevo bärkraftiga förrän snön kom och tyngde ned dem, vilket gjorde att nästan alla sjöar stodo stöpiga. Och sent kom även kylan, så någon träning blev det aldrig tal om, ty så snart någon spelduglig is kunde uppletas sattes serierna i gång. Våra lag klarade sig jämförelsevis bra i den allt hårdare konkurrensen. Pojkarna lärde sig också rätt mycket i våra årligen återkommande matcher mot Nacka S. K. Nacka voro oss mycket överlägsna på den tiden och i allmänhet vunno de med 6 à 7 måls övervikt. En gång var det till och med 9—0.

Pojkarna hade emellertid nu fått upp ögonen för landbandyns betydelse, och hösten 1929 satte vi i gång med landbandy på Sickla skolgård, där många par skor och byxor sletos ut, innan isen kom på nyåret 1930.

Detta år hade vi även ett B-lag förutom våra tidigare två lag. För första gången skulle Pokalserien detta år spelas som serie och ej enligt utslagsmetoden. På grund av att vi detta år fingo rätt mycket snö genast på nyåret innan isarna hunnit bliva bärkraftiga, blev det rätt trassligt för Förbundet med banor. I sista stund ändrades serien till utslagstävling och på fredagskvällen innan de första matcherna skulle gå av stapeln fingo vi meddelande från Förbundet, att på vår bana på Långsjön, skulle det spelas flera matcher på söndagen. Det fanns intet annat att göra än att skramla ihop det stadiga skottargänget, en 5—7 grabbar, och sätta igång med att försöka få bort det decimeterdjupa snötäcket. Vi lyckades, spelade på söndagen efter att ha skottat nästan hela lördagsnatten och förvånade oss själva med att vinna. Lika hastigt som vintern kommit på nyåret lika hastigt övergick den till vår någon gång i mitten på februari. Vid denna tidpunkt voro givetvis ej tävlingarna färdigspelade, men båda våra lag voro obesegrade. Denna tävling blev aldrig slutförd. Intresset för bandy har de senaste åren allt mer gripit omkring sig, troligen beroende på att snö sällan eller aldrig finnes i tillräcklig mängd för att skidåkning skall kunna bedrivas. På grund av det stigande intresset hava vi på senaste åren haft tre senior- och två juniorlag, vilka samtliga skött sig på ett utmärkt sätt. Vårt C-lag för seniorer och vårt B-lag för juniorer deltog under år 1933 ej i någon serie, men våra A-lag, senior- och junior-, klarade sig mycket bra i det för året nybildade Stockholms Bandyförbunds Pokal- och Juniorserier. B-laget spelade i den s. k. Saltsjöbadsserien, vilken de utan större besvär hemförde. Under denna säsong bestod vårt C-lag till större delen av äldre pojkar, vilka helst ville kalla laget för motionslag.

Under den sistförflutna säsongen hade vi även fem bandylag i elden. A-laget, som nu spelat upp sig till ett av Pokalseriens bättre lag, hade en del otur i sina seriematcher. De klarade sig dock rätt bra och fingo stryk endast av Gustavsberg och Lunda. En match, värd att minnas är A-lagets möte med Nacka S. K. på Långsjön den 3 december 1933. Då inregistrerades nämligen vår första seger i bandy över grannklubben med 5—4. B-laget spelade även denna säsong i Saltsjöbadsserien, och vunno även nu rätt överlägset. C-laget hade detta år förnygrats en hel del och deltog även det i Saltsjöbadsserien. Där överraskade laget åtskilligt och det var på håret att de placerat sig på andra plats efter vårt B-lag. Även vårt juniorlag överraskade. De spelade upp sig mer och mer för varje match, och först i kvartsfinalen blevo de utslagna — efter två förlängningar — av Djurgårdens I. F:s storvuxna lag. Våra verkliga småknattar, de s. k. B-junioreorna, ha även de överraskat i de matcher de spelat och bland dem kunna vi säkert finna många ämnen till storspelare.

Handlar Ni hos den,
som bästa varor har.
Då har Ni allt igen,
på ålderdomens da'r.

KARL BERGLUNDS

MJÖLKAFFÄR

Saltsjö-Järila.

Saltsjö-Järila.

Järila Frisersalong

FÖRSTKLASSIG

herr- och damfrisering.

Tel.: Nacka 332.

Tel. Nacka 332.

Denna vår senaste bandysäsong är vår framgångsrikaste, men så var också för en gång skull Kung Bore förfärligt snäll mot våra bandyälskande ungdomar, ty redan i mitten av november fingo de spela första matcherna. Sedan lågo isarna blanka och fina till efter nyår, då det föll litet snö, dock ej så mycket att skidåkarna fingo vädra sina sylar, utan våra bandybanor voro i utmärkt skick till i slutet av februari.

Rätt märkligt är att ledarna för vår bandysektion varit i stort sett desamma under alla år. Ett namn, vilket ej saknats något år sedan 1922 är Gunnar Svensson eller »Skräddarn», som vi helst kalla honom. Vad denne energimättade man gjort och betytt för vår bandysport, är det säkert många, som ej ha den blekaste aning om. När »Skräddarn» väl en gång fått upp ögonen för bandyn, skaffade han sig instruktionsböcker och annan litteratur om bandy, ty såsom varande bleking hade han själv ej någon hum om spelets finesser och möjligheter. Han läste emellertid, först själv och sedan samlade han kring sig ett gäng juniorer, med vilka han pluggade bandy. Bland dem, som voro med redan från början, voro Sven Olsson, Erik Söderström, Olle Östlund och Anders Alm samt några till, huvudsakligast pojkar från Tallbacken. »Skräddarn» kommenderade och läste, och under matcherna stod han alltid vid planen och dirigerade spelet. Ofta hörde man honom ropa till sina pojkar, och många gånger voro hans utrop ej utan sina lustiga poänger. En gång mitt under en match ropade han t. ex. till lagets kapten, »Bullan» Olsson: »Bollan! Har du ente läst i boken?» Grabben hade nämligen för ett ögonblick glömt Svenssons A och O i instruktionen: »Håll alltid klubban med *båda* händerna». Mången gång ljöd också »Skräddarns» stämma under matcher och träning: »Bouda händerna!» Bland alla sina förtjänster har Svensson tidigare dolt en viss förkärlek för att genom s. k. värving inplantera utsocknes pojkar i lagen. På så sätt har han till Järila I. F. fört sin »Söndagsbilaga», Conny Billqvist. I flesta fall bruka ej sådana värvade pojkar bli långvariga i sin nya klubb, utan rätt snart infinna sig ledare från andra och större klubbar, som lägga beslag på dem, om de äro goda spelare. Conny har visserligen ej saknat anbud från åtskilliga storklubbar i Stockholm, men han har trivts bland Järilapojkarna och får nu betraktas som »urjälait». Sådana pojkar skulle vår kära »Skräddarn» ha kunnat få värva hur många som helst, ty bland nuvarande medlemmar i föreningen finnes väl ingen, som ej uppskattar och gillar Connys insatser i bandy- och fotbollslag för att ej tala om hans oförglömmeliga stafett- och individuella lopp i Saltsjöbads- och andra tävlingar. Skall någon av våra aktiva sättas på piedestal, skall det vara den mångfrestande Conny Billqvist. Bland andra namn, som återkommit rätt regelbundet i ledningen för bandysektionen kunna nämnas

LITET ISHOCKEY.

Ishockey är den yngsta telnigen inom föreningen, ty först år 1931 upptogs denna gren på programmet. Att det var »Skräddarn», Svensson, som föreslog att föreningen skulle sätta upp ishockeylag, behöver väl knappast nämnas, ty det förstå väl de flesta ändå. Från första stund var det många, som tvivlade på att ishockey skulle kunna bedrivas med framgång inom fattiga Järila I. F. Detta rafflande vinterspel är nämligen rätt dyrbart för föreningarna, genom att spelarnas utrustningar, i synnerhet målmannas, äro oerhört dyrbara. Vi ha dock hittills klarat oss rätt bra utan alla de dyrbara skydd, som storklubbarnas spelare använda.

Första året togs ishockeyn mer på skämt, som en god åkträning för våra bandyspelare. Då vi emellertid hade framgång redan första säsongen, och vårt lag kvalificerade sig för uppflytning till klass 2, är det givet att pojkarna under andra året gingo in för ishockey med större energi. Detta till trots lyckades det oss ej att avancera ytterligare, utan fingo vi vara nöjda med att laget stod kvar i klassen även till påföljande år. Laget förstärktes då med ett par utombyspojkar och förväntningarna voro stora, men Kung Bore lurade oss, ty någon vinter blev det ej förrän efter nyår. Och vid den tidpunkten var ishockeyssäsongen i full gång, alla matcher spelades nämligen i Ispalatset. På grund härav fingo de våra spela ej mindre än tre matcher, innan de hunnit träna någon gång, under det att de flesta av konkurrenterna, som hade det bättre ekonomiskt och som även bodde åtskilligt närmare Ispalatset än de våra, hade tränat rätt flitigt. Förvånansvärt nog klarade sig vårt lag rätt bra i de första matcherna och troligt är att de även denna säsong förnyat kontraktet med klass 2 på ett år, om ej fru Fortuna spelat dem ett fult spratt i matchen mot Värtans I. K. Värtan hade spelat tre matcher och samtliga på söndagsmiddagar, alltså utan elektrisk belysning, våra pojkar hade spelat två

Sven Olsson, Gösta Berg, Harald Östberg och bröderna Lindström, vilka senare visserligen på senare år lämnat oss, men ha de dock tillsammans med de övriga nämnda offrat sig mer än de flesta andra. Ett annat namn, som visserligen ej varit med så länge, men dock hunnit göra utomordentlig nytta för Järilas bandy, är Vollmar Karlsson, vilken genom sin ungdomliga entusiasm och okuvliga energi satt sin prägel på såväl lag som kommitté under de år han varit med. Så länge »Volle» finnes bland våra ledare, är det ingen fara på taket att ej bandysporten skall utvecklas och växa sig stark.

Gösta Friberg.

Specialaffär för herrkläder.

Fullständig herreklipping.

● **ALBERTS** ●

Kostymer, Paletäer, Ulstrar, Regnkläder, Byxor, Skjortor, Hattar, Mössor.

HORNSGATAN 26. Tel. 40 33 78.

FOLKUNGAGATAN 96. Tel. 40 94 17.

matcher och båda på vardagskvällar, med elektriska ljuset flödande över »palatsets is». Vår match mot Värtan spelades Trettondagen på middagen, och under den första perioden, som spelades i det blå dagsljuset, dominerade Värtan, men under den andra perioden, då man tänt de elektriska lamporna och strålkastarna — ljuset blev då gulaktigt — kände de våra sig mera hemma och voro överlägsna. Sorgligt nog hemförde Värtan segern med 3—2. Härigenom avancerade Värtan till klass 1 och vi degraderades till klass 3. Så stor betydelse fick Värtans tredje mål.

Under 1932 och 1933 hade vår förening representerats även av B- och juniorlag, dock utan några större framgångar.

1933—34 års ishockeysäsong torde få betecknas som vår genombrottssäsong, ty först då hade vi så gott om spelare, att det blev tal om kvalificering för att komma med i något av våra lag.

A-laget spelade nu åter i klass 3, vilken uppdelats i två grupper A och B. De våra spelade i B-divisionen. Genom den tidiga och goda isvintern voro våra pojkar rätt vältränade redan i första matcherna. Våra utsikter till nytt avancemang till klass 2 voro emellertid ej så stora, ty dels blir konkurrensen hårdare år för år och dels hade till deltagande i årets serie anmält sig ett par välsituerade klubbar, vilka till sina lag värvat flera av föregående säsongens Elitseriespelare. De våra klarade sig emellertid mycket bra och endast i en match togo de stryk. Då vårt A-lag under denna senaste säsong bestod av idel unga pojkar i 20-årsåldern och knappt det, äro utsikterna till nya framgångar för representationslaget mycket stora.

Det lag, som under denna säsong överraskade synnerligen positivt var B-laget, som hemförde sin serie med endast tre förlorade poäng. Detta var vår första serieseger i ishockey. Måtte den följas av många till.

Även vårt juniorlag skötte sig under denna säsong mycket bra och togo endast stryk av Hammarbys och Hermes' mycket goda juniorlag.

Vårt första ishockeylag hade följande uppställning från mål: Harald Östberg, Sven Friberg, Gösta Friberg, Conny Billqvist, Sven Lindström, Olle Östlund och som avbytare fungerade flertalet av våra bandyspelare. På tal om avbytare, så var det ej då som nu, att man bytte hela kedjan och att alla spelade lika länge, utan på den tiden spelade forwards till de voro alldeles slut. Och kommenderades det avbytnings för någon tog vederbörande det som en förolämpning, hur trött han än var. Den senaste säsongen ha lagen haft följande sammansättningar:

A-lag: Svante Forsström, Olle Alm, Tore Rylin, Tore Friberg, Nils Jonsson, Vollmar Karlsson, Erik Forsbäck, Bernt Bergström, Vincent Karlsson.

B-lag: Valter Karlsson, Sven Bergqvist, Gösta Friberg, Ivar Kvist, Herbert Hednoff, Erik Berglund, Karl Gustav Jansson, Sven Friberg, Evald Öden.

ORIENTERING.

Från första tävlingen 1934.

Orientering och gång heta de två största folkidrotterna just nu, skidloppningen naturligtvis undantagen. Båda ha högsäsong i den »vår de svaga kalla höst», vilket värtaligt nog visar kvalitén på de båda idrotternas utövare. Gången är den mer regelbundna och säkerligen också mera pressande idrotten av de två, ger inte samma känsla av frihet, tjusning och behag, som orienteringen. Gångaren har sin stil, och sina medtävlare att ge akt på, och släpper säkerligen icke en framföregående med blicken, i detta fall måste ju hans enda tanke vara att hinna med eller kunna gå förbi. Han har icke mycken tid över för naturbetraktelser. Orienteringen är som redan antytts den friare sporten. Förmuftig klädsel samt besök av bestämda kontroller i viss ordning äro orienterarens huvudregler. Sedan han fått sina startinstruktioner är han en tämligen fri man, han får springa eller gå, konkurrenterna äro i regel utom synhåll och irritera inte nämnvärt. Han har visserligen de tekniska hjälpmedlen, kartan och kompassen, men han måste också kunna läsa i naturens stora bok, annars står han sig slätt.

Orienteringssporten bedrivs efter samma linjer nu som för 15 år sedan, då den togs upp på Svenska Idrottsförbundets program, även om banorna få lov att läggas listigare på grund av den uppdrivna skickligheten och specialiseringen.

Våra orienterare, eller rättare våra skidåkare, ta orienteringen som ett led i konditionsträningen, ty inom vår förening ha vi icke några specialister, även om vi haft och fortfarande ha en del duktiga oriente-

(Forts. å sid. 14.)

Jun.-lag: Lars Sjöo, Knut Gustavsson, Vidar Karlsson, Knut och Erik Bredström, Karl Erik Sköld; Bert Andersson, Birger Bergqvist, Valter Andersson och Terje Rosberg.

Gösta Friberg.

S. CEDER
Speceri- & Mjölkaffär

Telefon 245.

SALTSJÖ-DUVNÄS.

Telefon 245.

TEXACO BENSIN

1927 års A-lag i bandy.

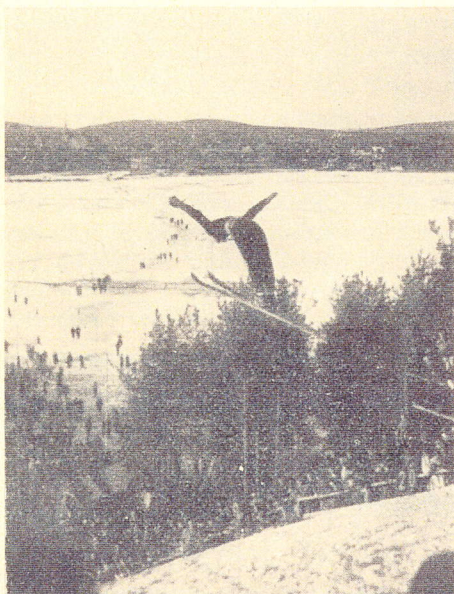
1931 års Budkavlelag: O. Hellberg,
F. Carlsson och S. Cederholm.

Folke Carlsson, god skidsprinter och orienterare.

Edvin Bergqvist, en av våra pålitligaste skidåkare.

S. Heurlin, ung och lovande.

»Hammarbygänget.»

Våra »Ollar».

Juniorlaget i fotboll 1933.

A-laget i fotboll 1929.

Vår nu bästa löpare Volle Svensson i Nynäshamn.

Ett äldre och ett nyare gruppkort från Djurholmstävlingarna.

ORIENTERING.

(Forts. fr. sid. 11.)

rare. En orienteringsspecialist får lov att börja träningen i juli om han skall vara i högform till säsongstarten, som är i mitten på september. Denna träning, samt en hård säsong med tävlingar varje söndag på banor, som i de flesta fall äro 11—12 km. fågelvägen, är nog väl mycket för en skidåkare, som vill ha kondition och åkhumör för en »lång» vinters mångfald av tävlingar.

Vi börja i allmänhet säsongen i början av september med en å två klubb tävlingar, deltaga därpå i de alltigenom trevliga tävlingar, som Saltsjöbadsföreningarna numera gemensamt arrangera, starta därefter i Söderföreningarna och Unionens, på de sista åren inte gärna i båda, då de långa och dyrbara resorna avskräcka. De härefter följande förbunds- och budkavletävlingarna avstå vi dock icke gärna ifrån.

Att här räkna upp det flertal synnerligen förnämliga placeringar våra orienterare nått under de gångna årens större tävlingar måste bli en tämligen långdrig och tröttande historia, men som i orientering inga andra jämförelsepunkter än just placeringarna i respektive tävlingar finnas, vilja vi våga ett försök.

År 1923 finna vi för första gången vår förening representerad på allmänna tävlingar. Det var på Söderföreningarnas där våra representanter F. Pheurell och S. Yngström placerade sig på respektive 9:e och 12:e plats. På D. M.-tävlingen bibehölls ordningen dem emellan, men placeringarna blevo resp. 86:e och 120:e.

År 1924 vunno vi 5:e lagpris (vårt första i orientering) i Söderföreningarna genom S. Yngström, O. Pettersson, O. Lodén, V. Sundberg och S. Dahlstedt, S. Yngström kom på 9:e plats i klass I, de övriga löpte i klass II, där O. Pettersson var bäst med en 5:e placering.

År 1925 blev ett tämligen magert år, ljusglimtar voro O. Petterssons 11:e placering i Söderföreningarnas och E. Landbergs 5:e i D. M. klass II.

År 1926 växte intresset stadigt inom föreningen även om det inte kom till synes så mycket utåt. Två briljanta prestationer noterades dock, O. Pettersson 3:a i Unionens och G. Ramberg 20:e i stora D. M.-klassen.

Även år 1927 placerade sig en Järlapojke på 3:e platsen i Unionen, denna gång var det G. Ramberg, samma man nådde på D. M. i D. M.-klassen 27:e plats. I klass II A vunno vi 2:a lagpris, de som stodo för denna framgång voro: I. Oldenburg 2:a, O. Eriksson 4:a, F. Carlsson 5:a, H. Hultberg 10:a och G. Lindström 74:a.

År 1928 var det I. Oldenburg, som lade sig till med den numera obligatoriska 3:e placeringen, men det var i Söderföreningarnas den här gången, närmast kommo G. Ramberg och F. Carlsson på resp. 9:e och 12:e

plats. På Unionens tävling placerade sig F. Carlsson som 18:e och G. Ramberg som 28:e man. På D. M. nådde ingen av de våra någon märkligare placering, bäst var G. Nilsson, som blev 31:a i klass II A.

År 1929 lyckades ingen av de våra på Söderföreningarna, men på Unionens gick det bättre. G. Ramberg blev 4:a, F. Carlsson 15:de och laget 7:de. På D. M. i klass II A vunno vi 2:dra och 9:de lagpris, de bästa voro F. Carlsson 5:a, A. Karlsson 9:a, E. Landberg 14:de, E. Vellander 22:a och G. Dahlberg 31:a. På budkavlen deltog vi med ett lag, i ordning löpte G. Ramberg, F. Carlsson och E. Landberg, placeringarna på resp. sträckor blevo 56:a, 22:a och 8:de. Någon slutplacering blev det emellertid icke, då en av mannarna begav sig ut på ett nysätt fält, diskvalifikation blev givetvis följden.

År 1930 vunno vi vår första lagseger, det var på D. M. i klass II A. Segrarna voro S. Cederholm 3:a, O. Hellberg 6:a, F. Carlsson 9:a, E. Landberg 43:a, och N. Johansson 73:a. På Unionens kommo vi »endast» på 8:de plats i lagtävlingen. S. Dahlstedt var bäst med en 13:de placering. På budkavlen lyckades vi i alla avseenden bättre än föregående år och vårt lag placerade sig på 21:sta plats i den hårda konkurrensen.

År 1931 började säsongen lovande i det att S. Cederholm placerade sig på 2:dra plats i Söderföreningarnas, med A. Karlsson närmast på 8:de plats, vi vunno här 5:te lagpris men sedan gick det kraftgången med lagprisen. På Unionens blev det 6:te lagpris, med F. Carlsson bäst på 9:de plats och på D. M. i klass I 7:de lagpris åter igen med F. Carlsson bäst, nu på 4:de plats. O. Hellberg var här 12:a och S. Cederholm 16:de. På budkavletävlingen kommo vi på 24:de plats.

År 1932 föredrogo de flesta av våra orienterare att vila sig från allmänna tävlingar. Därav kom det sig att vi på Söderföreningarnas representerades av endast en man, Sven Cederholm, men den representationen skötte han så förstklassigt att segern överlägset blev hans. En stilig prestation detta, en man, ett första pris. På D. M. i D. M.-klassen blev Cederholm 29:de man. På budkavletävlingen startade vi icke.

År 1933 deltog vi icke på några allmänna tävlingar med undantag av budkavlen, där vi startade med två lag, vilka blevo oplacerade. Vårt uteblivande från stortävlingar kompensades på ett utmärkt sätt av lyckade klubb tävlingar. Efter säsongens slut arrangerade orienterarna en propagandatävling för föreningens medlemmar, om denna kan sägas, att de 25 startande i rikt mått finga erfara orienteringssportens tjusning.

I år ha vi icke deltagit på Unionen och D. M. På Söderföreningarnas lyckades ingen av våra seniorer göra sig gällande, medan däremot nybörjarna O.

Pryd

HEMMET MED BLOMMOR

från

E. NYBERGS Handelsträdgård

Medlem av Blomsterförmedlingen.

Tel. Saltsjö-Duvnäs 122.

GYMNASTIK.

Inom Järla Idrottsförening har gymnastiken under senare år varit ett mycket viktigt led i träningen, och anslutningen har på höstar och förvärar varit tillfredsställande, d. v. s. talrik.

Intresset för gymnastik har de allra senaste åren vuxit kraftigt, i synnerhet sedan våra egna pojkar började leda i den moderna frigjorda gymnastikens tecken.

Nämnas bör även att vi genom tillmötesgående från Nacka Skolstyrelse och dess vaktmästare i Järla skola, inte fått bara disponera gymnastiksalen utan även de

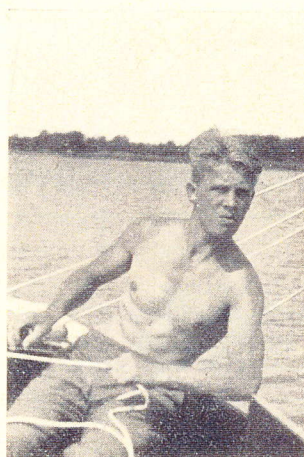
Strandberg och L. Ahlander placerade sig på 9:de och 10:de plats på korta banan. På budkavlen deltog vi med tre lag varav ett var sammansatt av nybörjare, de två andra ansågos jämgoda, intet av lagen lyckades emellertid fullfölja tävlingen. Den från i fjol så populära propagandaorienteringen arrangerades även i år, inte mindre än 45 st. orienteringsintresserade medlemmar hade hörsammat kallelsen, de blevo inte besvikna, ty tävlingen blev i alla avseenden en succé och får väl hädanefter anses som årligen återkommande.

Av de två senaste årens redogörelse dras kanske lätt den slutsatsen att våra orienterare inte längre skola kunna hävda sig i konkurrensen. Men så tråkigt är det icke, visserligen har många av våra bättre försvunnit från tävlingsbanan, men det finnes många lovande ungdomar, som redan äro verkligt bra, även om det ännu icke kommit till synes utåt.

G. Ramberg.

i stora skolhuset befintliga moderna duschanordningarna, vilka senare givetvis verksamt bidragit till att popularisera den för kropp och själ så nyttiga gymnastiken.

År 1924 var det första året gymnastiken upptogs på vårt program och redan detta första år gavs det till-

»Gymnastikdirektören» har även andra intressen.

fälle även för våra damer att motionera och banta sina kroppshyddor med gymnastik. Tyvärr har det visat sig att damernas intresse för gymnastik ej är tillräckligt stort för att vi skall kunna giva dem tillfälle att gymnastisera varje år. I början av terminerna d. v. s. i september—oktober har det i regel varit ett 25-tal damer, men redan i december har det smuttit ihop till 4 å 5 st.

Skall Ni köpa cykel välj det bästa, en

»Crescent» marknadsens förnämsta velociped

ELLER

»Panter» en 1:sta klass velociped av Lindblads fabrikat med alla blanka delar förromade, ekrarna och stagen av rostfritt stål.

Priserna på »PANTER» äro:	Herr- och halvrcacer	på avbetalning kr. 120:—,	kontant kr. 108:—
	Herr-, balong	» » » 125:—,	» » 112:—
	Halvrcacer, lyx, rödlackerad	» » » 125:—,	» » 112:—
	Dam	» » » 125:—,	» » 112:—
	Dam, lyx, rödlackerad	» » » 130:—,	» » 117:—
	Dam, balong	» » » 130:—,	» » 117:—
	Dam, sport, rödlackerad	» » » 145:—,	» » 130:—

Allt för fotboll och allmän idrott.

Fotbollskor »JUNIOR» storl. 33—36 pr par Kr. 6:75
 » 37—40 » » » 7:50
 » 41—46 » » » 8:50
 »MATCH» » 37—40 » » » 12:—
 » 41—46 » » » 12:50
 samt högre kvalitéter t. o. m. Kr. 18:— pr par.

Fotbollar I prislägen 3:—, 3:75, 4:50, 5:50, 6:75, 9:50, 10:50, 12:50, 15:— t. o. m. 23 kr.

Vandrarskor En utmärkt lågsko med hård-gummisulor, passar även som skol- och arbetssko,

storl. 37—40 pr par Kr. 8:50
 » 41—46 » » » 9:50

Lawn-Tennis En god sortering av rackets, bollar m. m.

Även campingutrustning.

Sport- och velocipedaffären John Peterson

Tel. 11 16 70

ST. NYGATAN 20 och GÖTGATAN 58.

Tel. 41 28 50

ALLMÄN IDROTT.

G. Berg, E. Järbin, E. Landberg, C. Billqvist.

Då Järila idrottsförening för 20 år sedan bildades av några idrottsintresserade pojkar, var det först och främst allmän idrott dessa gingo in för... I fortsättningen är det också huvudsakligen den allmänna idrotten som på sommaren gjort vår förening känd utåt.

Medeldistanserna ha alltid varit våra starkaste grenar och vi ha jämt haft relativt lätt att få nya tillskott, men så är det ju alltid att då det finnes en god man i en gren följer det gärna nya efter. På medeldistanserna ha namn som Viktor Lundin, Olle Hellberg, Olle Lundin och Sven Cederholm varit fruktade var de än ställt upp antingen det gällt 1500 m., 3,000 m. eller 5,000 m. De bägge »Ollarna» hålla ju på ännu, men konkurrensen från de yngre blir allt skarpare varje år tack vare att bägge inte äro rädda för att hjälpa de yngre utan tvärtom hjälpa dem efter bästa förmåga, för vilket föreningen äro dem stor tack skyldiga. Vi hoppas att i ännu många år få draga fördel

Våra manliga medlemmar ha i stället visat sig så mycket ihärdigare och antalet deltagare har varierat mellan 20 och 40. Sorgligt nog är emellertid ej Järila gymnastiksal så stor att det senare antalet får plats, utan torde 25 eller högst 30 vara tillräckligt för att det skall vara trångt där.

I detta sammanhang kan det vara på sin plats att till våra duktiga gymnastikledare framföra ett varmt och ärligt tack för allt det arbete, som de nedlagt på sina försök att få våra stela kroppar mjuka och spänstiga. Speciellt vill man då vända sig till Clas Hellberg, vilken nedlagt ett uppoftande och oegennyttigt arbete i Järlagymnastikens tjänst, men pojkar som Wollmar Karlsson, Folke Karlsson och Lennart Eriksson äro även de väl värda vårt tack för visat intresse och nedlagt arbete.

**allt fotografiskt
allt elektriskt
allt radio-nytt
allt skiv-nytt**

Renstjärnasgatan 19
Götgatan 32
Hornsgatan 37
Hornsgatan 145

Nama

av deras hjälp vid träning och fostrandet av nya förmågor inom medeldistanserna, så att de fortfarande komma att vara våra paradgrenar vid Saltsjöbadstävlingarna samt så småningom vid D. M. och S. M.

Någon kilometerslukare ha vi inte haft sedan Ragnar Lundin slutade, men man vet ju aldrig, om det inte inom en snar framtid dyker upp någon ny förmåga, ty det vore ju roligt att även på den klassiska maratonsträckan föreningen kunde göra sitt namn känt.

På sprinterdistanserna har det även varit tunnsätt med verkliga förmågor, men vi få hoppas att någon av våra många juniorer så småningom skall kunna utveckla sig till en verklig sprinter.

I längdhopp har det de sista åren varit rätt svagt, sedan bröderna Järbin (Johansson) börjat närma sig oldboysåldern samt överskridit densamma, men på sista året ha en del nya förmågor framträtt, som, om de hålla vad de lova, nog skola kunna upptaga deras fallna mantel och med framgång försvara föreningens färger.

De övriga hoppgrenarna äro inte heller starka just nu, men juniorerna lova rätt mycket, om de inte stanna i växten och blott ha den rätta gnistan, är det inte omöjligt, att vi snart ha en del höjdhoppare på höjder, som vi inte behöva skämmas för. Stavhoppare äro däremot mera tunnsädda, men kommer tid skall väl även någon sådan visa sig.

Kasten ha under senare år blivit allt bättre och bättre och gott om lovande ämnen finnas. I kulstötning överträffas klubbrekordet varje gång det är någon klubbävling. I diskuskastning är det nästan lika bra ställt och 40 m. ha pojkarna tagit varandra i hand på att kasta, innan säsongen är slut, och som de äro unga, ha de stora utvecklingsmöjligheter. Spjutkastning är däremot något sämre, men resultat omkring 50 m. för de 4—5 bästa är ju rätt bra i alla fall, och här ha pojkarna stora utvecklingsmöjligheter, vi kunna se tiden an med stor tillförsikt.

Till slut få vi bara hoppas att vi alla, som arbeta för idrotten, skola mötas med förståelse från alla håll, och att vi inom en ej allt för lång framtid skola få vår idrottsplatsfråga ordnad.

Folke Larsson.

Edra Kläder

FRÅN

GÖSTAS KLÄDER

Södermalmstorg 8

VÅR FOTBOLL.

A-laget i Tureberg 11 aug. 1929.

När en idrottsförening blickar tillbaka på en 20-årig tillvaro och under 18 av dessa år haft fotboll på sitt program, är det alldeles givet att bland alla dem, vilka spelat i föreningens olika lag, finnes många, som gjort sig förtjänta av att bli ihågkomna i en jubileumsskrift. Hos oss torde deras antal emellertid vara så stort, att det av utrymmes och minnesskäl är alldeles omöjligt att draga fram alla för att offentligt avtacka dem för deras insats i våra fotbollslag.

Några stycken av våra äldre spelare och ledare vore det trots allt roligt att få på detta sätt tacka och påminna om. Var man skall börja eller sluta, är även det svårt att veta och lika svårt är att avgöra vilka, som böra nämnas före de andra.

Lämpligt torde emellertid vara att börja med den av våra spelare, som gjort den kanske största insatsen inte bara utåt utan även inom klubben. Vem det är? Jo ganska säkert Sven Yngström, vår f. d. ordförande. Visserligen hade nuvarande disponenten ej fotboll som huvudintresse för sitt idrottsutövande, utan det var som bekant sprinterlöpning, som mest lekte honom i hägen. Han idkade emellertid även fotboll på ett sätt, som gjorde att han en gång under Svenska Fotbollveckan blev uttagen att representera Stockholm. Visserligen spelade han på den tiden centerforward i vårt klubbtag men blev uttagen som högerytter i det kombinerade Stockholmslaget. Icke förty skötte sig grabben utmärkt och fick mycket goda vitsord i pressen efteråt. Hela Stadion hade för övrigt roligt åt Järlapojken, ty genast han gjorde sin entré på Stadionplanen tappade han byxorna och fick återvända till omklädningsrummet för att låna en svångrem, vilket givetvis gentlemannen Sven ej hade själv. Vår honnör för en pojke som ej tappade koncepterna samtidigt med de onämbara, utan återvände till matchen, där han som förut nämnts skötte sig utmärkt.

En oldtimer, som ej kan förbigås i tysthet är vår gamla vän »Ärtan» alias »Löjtnanten» även känd under namnet Ernst Eriksson. »Lill-Ärtan» är väl kan-

ske det mest spridda namnet på denna gamle kämpe, som under femton år deltagit i Järlas fotbollslag. Hur många han tjänstgjort som kapten och nedlagt ett hart när otroligt arbete för klubben och laget är ej känt, men att »Lill-Ärtan» alltid gjort sitt allra bästa i varje match han spelat för klubben är alldeles säkert. Ej heller »Ärtan» har gjort sig mest känd och uppskattad som fotbollsspelare, utan som ledare för våra skidåkare. Detta till trots är jag övertygad om att hans mesta arbete för vår förening är utfört just inom fotbollen, ty ingen, som ej själv haft hand om ett fotbollslag, förstår att uppskatta det arbete som en ledare och kapten får nedlägga under en säsong, om han skall föra sitt lag framåt notabene. »Lill-Ärtan» har fortfarande kvar sitt intresse för fotboll, fast han numera huvudsakligast går in för segling, vilket torde vara den mest lockande sporten för idrottsmän vid hans ålder.

Sedan »Lill-Ärtan», som det så vackert heter »lagt bollskorna på hyllan», drog han sig ej, som fallet är med de flesta andra, helt tillbaka, utan under en följd av år deltog han intensivt i klubbens arbete och stod alltid till tjänst med goda råd och vinkar. I skidor specialiserade han sig under dessa år på att göra vallor, och där visade han sig som den borne mästaren. Maken till »Ärtans» klister för klubbfore har väl ännu ej kunnat framställas. Få vi be om receptet, eller är det fortfarande lika hemligt?

En, som under sina aktiva år alltid hade de skratande på sin sida, var Isak Söderlund. Aldrig skall jag glömma en fotbollmatch på Östermalms Idrottsplats mellan Järsla och Stefaniterna, eller som Isak kallade dem »Israeliterna». Vår store kämpagestalt, Isak, spelade vänsterback och lät gång på gång motståndarnas högerytter, en lång, elegant yngling av mesopotamisk härkomst, smaka på de otäcka, vassa armbågarna och de lika vassa som hårda knäskälarna, vilka motståndarna vid alla närkamper fingo stifta bekantskap med. »Israeliten» tröttnade på Isaks hårdhänta behandling och bytte plats med högerbacken. Denne var en liten svart, hård krabat, som på den tiden hette Muske, men som senare under namnet Bederoff gjort sig känd i Hammarby I. F:s lag. Avsikten med Muskes platsbyte var ej svår att förstå, ty redan efter någon minut brakade han och vår stridslystne Isaks ihop. Isak fick som minne av sammanstötningen ett stort blått märke på det högra benet, men även antagonisten måtte ha fått någon »blecka», ty han drog sig genast tillbaka till sin backplats, under det att Isak efter matchen högljutt klagade över att »den lille Israeliten» dragit sig tillbaka så snart. Isaks enda tröst var att de båda lagen väl skulle mötas igen. En annan episod ur Isaks rikhaltiga repertoar, den är visserligen ej hämtad från fotbollplanen, men är desto roligare. Järsla arrangerade någon gång anno dazumal orienteringslöpning på skidor. Starten

G. HALLGRENS Eftr.
JÄRNAFFÄR
107 Folkungagatan 107
STOCKHOLM
Tel. 41 53 90, 43 34 40.

Rekommenderar sitt välsorterade lager

Hugo Ericsons Konditori

RENSIJÄRNASGATAN 15

Tel. 43 91 14.

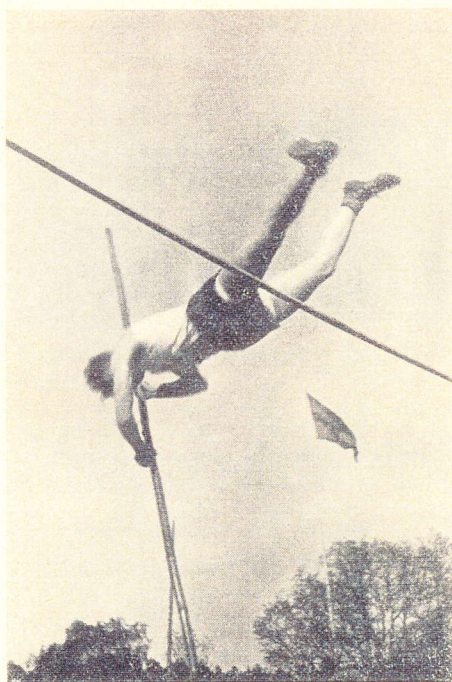
Rekommenderas!

gick vid Igelboda station och målet var förlagt till Enskede, dit Isak efter sju sorger och åtta bedrövelser anlände fram på kvällskvisten. När Isak trött och utsläpad satt på ett kafé i Enskede och bytte kläder efter tävlingen var det någon som uttryckte sin beundran över Isaks förmåga att vara borta hela dagen, när de övriga tävlande endast använt några timmar och samtidigt bad vederbörande att få tillbaka den karta Isak lånat. »Kartan kan du väl få. Men inte har jag haft nytta av den inte» sa Isak och halade fram ett blad ur Allers Familje Journal, där hela världskartan var avbildad. En starkt bidragande orsak till, att Isak alltid bjöd oss så många goda skratt, var säkert att han på den tiden var utrustad med en prydlig mustasch, vilket ju ej är så vanligt bland aktiva idrottsmän. Många av våra supporters från den tiden voro och äro väl ännu i dag övertygade om att Isak, om han tagit fotbollen på allvar, skulle ha utvecklats till en av den tidens bästa backar i vårt land. Fotboll idkade emellertid Isak som förströelse, när han inte målade båten eller var ute och fiskade.

Utom den omskrivna trion finnes givetvis, som för övrigt redan nämnts, åtskilliga, vilka borde ihågkommas i en resumé över föreningens fotboll under de gångna 20 åren. Ur minnet kunna namn som Conny Billqvist, Patrik Windahl, Emrik Lindgren, Gösta Berg, Karl-Gustaf Jansson, Bertil Johansson, Erik Johansson, Erik Östlund, Erik Forsbäck och många, många flera plockas fram, och vill man minnas gamla fotbollshjältar ur Järilas leder kunna Filip Larsson, Elis Närlund, Viktor Lundin, Axel Hedberg m. fl. nämnas.

Fotboll har inom Järila I. F. varit sorgebarnet under så gott som alla de gångna 20 åren. Visserligen spelade vi under år 1918 i Stockholmsserien klass I, men det var säkerligen skillnad på konkurrens då och nu. För min del skulle jag vilja hävda, att vårt fotbollslag var som bäst under åren 1929 och 1930. Då var det på håret att laget avancerat upp till klass 2, — efter höstomgångens slut lågo vi på andra plats — men vårens program blev för svårt och våra spelare höllo ej för nervpåfrestningen. Laget gjorde jämna och goda matcher och besjälades av en seger- och framåtvilja, vars like vi icke haft i något av våra fotbollslag på senare år. Visserligen fingo de stryk av värsta konkurrenten, nuvarande klass I-laget Lunda S. K. med 3—2, men den matchen hade kunnat vinnas, om ej nerverna krånglat för våra forwards, som sumpade flera givna mål. Vårt starkaste lag under de åren torde haft ungefär följande uppställning från mål till h. y.: Axel Friberg, Emrik Lindgren, Karl Erik Bolin; Bertil Johansson, Gösta Friberg, Erik Johansson; Conny Billqvist, P. G. Kronstrand, Sven Friberg, John Larsson och Gösta Berg. Goda reserver fanns det även i Erik Forsbäck, Herbert Hednoff, K. Rassmussen, Bertil Berggren m. fl. Största orsaken till att ej dessa

Mitt roligaste Järlaminne.

Gunnar Krusell.

Åtskilliga av våra medlemmar ha vid upprepade tillfällen uppmanats att till denna minnesskrift bidra med en för honom och för andra roande episod, som han varit med om som Järlagrabb.

Sorgligt nog är det endast ett litet fåtal som gjort allvar av sin föresats att till eftervärlden bevara några glimtar ur Järila I. F:s historia. För framtiden hoppas vi emellertid att våra medlemmar, när de upplevt något riktigt roligt, värt att minnas, genast nedkasta detta på en bit papper för att vid behov kunna gräva fram det och bidra till någon kommande minnesskrift.

pojkar höllo ihop och förde föreningen framåt, är med säkerhet den svårlosta planfrågan, ty det är sannerligen intet nöje att träna och ligga i som de gjorde på en plan, där nästan varje träningskväll någon råkade ut för mer eller mindre svårartade vrickningar och sträckningar.

Med undantag för dessa uppblomstringsår har vårt A-lag under de senaste tolv åren hört till de ordinära i Stockholmsserien klass 3, där de fortfarande spela. Vi få väl dock hoppas att vi så småningom skall kunna åstadkomma en användbar fotbollplan och åter föra våra färger framåt även på fotbollgebitet.

Gösta Friberg.

TILL JUBILEUM

och fester av olika slag ska allt vara prima.
Beträffande FRUKT och KONFEKT lita på

Lilla Fruktaffären
Renstjärnsgatan 18.

OLGA OLSSON

SPECERIAFFÄR

REKOMMENDERAS!

CEYLON.

Tel. Nacka 72.

Vi begynna med vår ordförandes bidrag:

Mitt roligaste minne som Järlagrabb? Ja, det är inte så gott att säga. Inte var det, när jag i en serie-match mot ett av AIK:s många lag i matchens sista minut skullade in kvitteringsmålet, fast det var ju kul. Nej, det roligaste minnet är nog från Saltsjöbadstävlingarna i fri idrott.

Det var för cirka 5 år sedan, man höll på med stavhopp. Det var sista grenen i hela tävlingen och skulle även bli avgörande för utgången. Striden stod mellan Järsla och Gustafsberg. Hela publiken var samlad och följde andlös hoppet. En med handen nedslagen ribba och den ena eller andra föreningen skulle segra. Slutstriden och avgörandet kom att stå mellan »Putte» Krusell och porslinsmetropolens länge Möller. Alla visste vi att Möller var bra, men krullhåriga Putte kramade staven så knogarna vitnade och lovade hoppa för gamla Järsla. Emellertid var optimismen stor i Gustafsbergsläget. »Mylla» skulle nog även i år visa sig pålitlig.

Men med ett tag blev det oro i Gustafsbergsgänget. Man märkte nervositeten, som spridde sig till Möller, som var på väg fram för att hoppa. Han samlade sig emellertid bra. Man såg riktigt hur varje muskel i hans långa, gängliga lekamen spändes, för att i det avgörande hoppet fungera. Satsen blev god — det märktes nog emellertid att höjdhoppet en stund förut satt i benen — och han rev. Så var det Putte. Han visste mycket väl att utgången av tvenne dagars tävlande hängde på hans hopp. Rak och smidig stod han och koncentrerade sig. Så böjde han sig sakta framåt, elastisk ansats, svingade sig upp, smidig som en panter på språng. Perfekt »bock» över ribban, som icke vidrördes. Vi hade vunnit. Stor var glädjen. Nu kommer emellertid det komiska i historien.

På banketten efteråt fingo vi veta orsaken till vår seger. Jo, »Lill-Anders», gammal järslasupporter och saltsjöbadstävlingshaubité, hade på lördagen och tills stavhoppet icke sin traditionella »smakbringande» oljerock på sig, och då gick allting som smort för Gustafsberg. Men under stavhoppet försvann helt plötsligt Lill-Anders för att just som »Mylla» gick till ansatsen uppenbara sig i rocken. Gustafsbergarna blevo paralyserade. »Mylla» rev. Putte klarade höjden och Järsla vann.

Gösta Berg.

Från föreningens klubbmästare hava vi emottagit nedanstående:

Frågan är ej så lätt att besvara. Mitt roligaste minne som Järlagrabb? Det hade varit lättare att svara om frågan lydit: »Något roligt Järslaminne.» Jag vet faktiskt inte vad som varit roligast. Man har

ju upplevt så många roliga triumfer och segrar inom Järsla, att det är svårt att draga fram den roligaste. Helst borde det kanske vara något rent idrottsligt minne, någon av våra segrar i Söderföreningarnas juniortävlingar, t. ex. den vid Nackanäs Vårdshus då åtta av de tio första pojkarna i klassen 16—18 år voro Järlapojkar, eller när vi i 14—16 års klassens stafett ute vid Aspudden belade andra plats efter Enskede trots att två grabbar i laget bröt sina skidor och diverse andra motigheter, eller kanske någon bandyhistoria, B-lagets Vikingatåg till Roslagen t. ex., eller kanske rent av en fotbollmatch, när vi slog Hermes med 8—1 t. ex., det är faktiskt ett minne som än i dag kan värma ett sargat fotbollhjärta.

Nej, jag tror i alla fall mitt gladaste och stoltaste minne är av senare datum och ej hämtat från någon tävling. År 1934 på våren blev jag invald i föreningens styrelse och utsedd till klubbmästare och med näbbar och klor sökte vi under sommarens lopp uppbringa en lämplig plats att hålla sommarfest och basar. Nackanäs Vårdshus lekte oss hela tiden i hågen, men tyvärr ställde sig Feiths avvisande och först i slutet av augusti lyckades det oss med benäget bistånd av källaremästare Frister att få ägarnes tillstånd att där avhålla basar. Datum fastställdes till den 8 och 9 september, dessa dagar och denna basar äro mina gladaste som Järlagrabb. Dagarna före arbetades med friskt mod och optimism, men då lördagen kom och basaren skulle öppnas är det alldeles givet att vi (åtminstone jag) voro åtskilligt nervösa. Mycket pengar hade vi upplånat och nedlagt i förberedelser, skulle vi kunna föra det hela i land och skulle det komma folk i tillräckligt antal. Lördagen tillförde oss kassor så stora att det hela kunde anses vara på det torra och då även söndagen blev mycket bra, får det ej förtänkas oss att vi kände oss glada och nöjda. Visserligen kunde ej enbart denna tillställning föra föreningens ekonomi på fötter, men ett gott handtag var det i alla fall. Framför allt hade denna basar det goda med sig att pojkarna åter började se ljusst och optimistiskt på framtiden.

Såsom föreningens klubbmästare passar jag på tillfället till alla dem som voro oss behjälpliga vid denna jubileums-höstfest få framföra ett tack och en förhoppning att vi även i fortsättningen skall kunna hjälpas åt att arrangera basarer och fester, som kunna hjälpa föreningen mer än de flesta vilja tro. En stadgad ekonomi är nämligen enligt mitt förmenande lika viktigt om ej ännu viktigare än »toppmän» bland de aktiva.

Gösta Friberg.

Ni blir alltid belåten om Ni köper **KAFFE**
hos
A. JOHANSSON
Speceri- & Viktualieaffär
Nysätra — Nacka
Tel. Nacka 114

OSCAR CARLSSON
SKOMAKERI
Ran 5 — Nysätra
Välgjort och stilfullt **handarbete**
Endast kvalitetsmaterialer

Minnen från I.S.F.-tävlingarna i Sollefteå 1934.

Att få sätta sig på Norrlandståget en februarikväll och styra kosan mot nordligare trakter, det är väl något, som leker mängen skidälskande stockholmare i hägen. Om man sedan vaknar till sans uppåt Långseletrakten och tittar ut genom fönstret och finner, att där är ännu mindre snö än i vårt på senare år alltid snöfattiga Stockholm, då blir man längre i ansiktet än vanligt. Så hände det mig, då jag reste upp till Sollefteå för att vara med om de stora tävlingarna där i vintras. På tåget från Långsele till Sollefteå omtalade också konduktören, att det inte så länge han mindes varit så litet snö däruppe, som just i år.

När jag väl installerat mig på lasarettet, där jag skulle bo, — man är väl omtänksam — begav jag mig genast till Hallstabacken, för att se hur den omskrivna 200.000:— kronors backen såg ut på närmare håll. Den gör onekligen ett respektingivande intryck, men ser dock knappast så stor ut som väntat, kanske mest beroende på att den ligger mitt på det stora Hallstaberget och inte höjer sig nämnvärt över den omgivande terrängen. Man skall därför inte tro, att backen är till stor del naturlig. Nej, den enda del, som inte är schaktad eller utbyggd, är underbacken mellan 45 och 55 meter. Hela överbacken är byggd, nederst av sten och upptill en ställning med tre avsatser, dock endast ungefär 8—10 mtr hög. Från högsta toppen är den totala höjden lodrätt till planet 99 mtr. Backens totala längd är 300 mtr, stupets höjd över planet 58 mtr, överbackens längd 83 mtr med en största lutning av 35 grader, underbackens bredd 30 mtr och längd 116 mtr med en största lutning av 38 grader. De amfiiteatraliskt ordnade åskådareplatserna rymma 15.000 personer. Till jämförelse kan nämnas, att Hammarbybacken från toppen till planet, mäter en höjd av c:a 60 mtr, alltså ungefär lika mycket som Hallstabackens underbacke. Hela uppbrömsningsplanet är utfyllt med oerhörda mängder jord och sten, som tagits ur underbacken. Det lutar något neråt och omgives av en ganska bred vall, c:a 5 m. hög. Tack vare lutningen på planet ökar farten ända ner till stoppvallen, så vid gott glid går det undan värre.

Den första hoppare jag träffade i backen var — naturligtvis — min lekkamrat sedan 20 år, Gösta Ramberg. Han kom just för att provhoppa ett par nya skidor, de gamla voro föregående dag avverkade. Tillsammans med Gösta gick jag till Hallstastugan, där nästan hela svenska backhoppareeliten var samlad. Snart var träningen i full gång, och det blev verkligen en minnesrik dag med massor av djärva och vackra hopp på 60 à 65 m. Särskilt roligt var det givetvis för mig att se Gösta, häruppe vanligen kallad »Spök-

flygaren» i sin friska gåpåarstil ogenerat skutta iväg i 65-metershopp trots ovana vid de för dagen nya skidorna, som voro $\frac{1}{2}$ fot kortare än hans gamla. Detta var fredagen före tävlingsveckan.

Jag skall kanske tala om hur vännen Gösta Ramberg fick sitt vackra namn. Det var när han tillsammans med Gösta Dahlberg låg på Skidförbundets träningskurs i Sollefteå i januari. Då hände att täta dimmor drogo fram genom Ångermanälvens dal, på sådan höjd, att de dolde stupet och underbacken, men överbacken låg klar. Då voro grabbarna i allmänhet inte så pigga på att hoppa, men Gösta trotsade vädrets makter och hoppade oförväget. De, som stodo på läktarna, sågo honom inte, då han lämnade stupet, utan först sedan han flugit en bra bit genom luften. Eftersom Norrland just i de dagarna hemsöktes av den mystiske spökflygaren, så låg ju namnet nära till hands.

De följande dagarna var vädret mest regnigt och disigt och backen var avstängd för träning t. o. m. måndagen. På måndagen liknade backens plan mest en bandybana, ty det var täckt av ett blått istäcke, den efter det starka tövädret frusna snön. Det såg inte så särdeles förhoppningsfullt ut, och den snö som kördes fram med slodor förslög inte långt.

Tövädersdagarna voro vi ute och åkte skidor i terrängen så länge det gick, men snart var det också omöjligt, och då togo vi långa promenader i omgivningarna. En dag voro vi hos längdåkarna, som bodde uppe i Österåsen. När vi kommo dit, var det full cirkus. Volger Andersson och Artur Häggblad — jag tror det var de två — hade uppvisning i skidåkning i vatten för några S. F.-filmare. Vid denna tid hade tidningarnas representanter samlats ganska mangrant, och särskilt fotograferna voro ute och jagade överallt. Sedan även vi blivit förevigade, gingo vi och drucko kaffe tillsammans med lappen Lars Th. Jonsen, och han och A. H. Nilsson, backhopparnas ledare, ljögo i kapp. De »berättade» äventyr från sina resor tillsammans i de sydeuropeiska länderna.

På hemvägen från Österåsen, som togs över sanatoriet, blevo vi hela gänget, 9 man, inbjudna till dr Dahlstedt. Där träffade vi bl. a. Stoltz, Boden, vilken i spetsen för några gubbar varit ute och letat snö i trakten. Resultatet av deras forskning hade emellertid varit minimalt. Dr Dahlstedt var kanske den av ledarna däruppe, som fick sämsta kritiken i pressen, men bland tävlingsdeltagarna var han utan tvivel den populäraste. Natten till tisdagen föll det litet snö, så på morgonen var det åtminstone vitt på marken, och solen lyste över det storslagna landskapet, så att man fick se, hur vackert det kan vara däruppe. Ångermanälven slingrar sig längst ner i

*Renstjärna Frukt- &
Konfektaffär*

— Renstjärnasgatan 13 —
REKOMMENDERAS
Tel. 40 54 44

Nacka Express & Åkeri

==== Tel. Nacka 5 ====

Alla slags körningar

Vi leverera gånggrus och gjutsand m. m., m. m.
till lägsta dagspriser

dalen, på strandslutningarna ligga bondgårdarna på ängarna, och på båda sidor stiga skogsklädda höjder allt högre upp mot skyn. Några fjäll finns det ju inte, men höjderna äro rätt ansenliga, och skillnaden på snötillgången nere i dalen och uppe på höjderna är avsevärd. Svårigheten med att lägga banor till längdloppen var därför att finna platser, där banorna kunde dragas upp på höjderna, ty väl där, fanns det gott om snö, på sina ställen säkert meterdjup.

På tisdagen var backen åter öppen för träning, men nu hade alla utlänningarna kommit, så det var inte lätt att få göra några hopp. Det var kö i backen hela dagen. På nysnön gled det trögt, och när de sedan började taga bort denna fläckvis, så att farten blev oerhört ojämn, ty nysnön högg, då föll nästan varenda hoppare, och en del slogo sig ganska illa. Det blev inte heller några särskilt långa hopp.

På onsdagen började tävlingarna med 18 km., som gick i Graninge, dit det gick två extratåg, och sedan var det tävlingar varje dag t. o. m. måndagen då sista tävlingen, 5-milen gick. På onsdagskvällen var anordnat en stor kamratfest i I 21:s matsal och exercishus. Bland andra voro alla deltagarna inbjudna dit, och där bjöds på supé och dans. Det var verkligen en mycket lyckad fest, och det var roligt att höra de olika åsikterna om backen, som naturligtvis blev ingående diskuterad. Vid samma bord som jag satt bl. a. norrmannen Kaareby och en sportredaktör för en norrlandstidning. Den senare påstod, att backen var stor nog att hoppa 75 meter i, men det ville norrmannen inte hålla med om. 65 meter ansåg han vara lagom, 70 meter maximum. Att Kaareby hade rätt, är jag för min del övertygad om, och jag skulle vilja se den, som hinner resa sig efter nedslaget på ett 75-metershopp. Att hoppa 75 meter går, men att stå på ett sådant hopp, är nog omöjligt. Av den svenska backhopparetruppen voro inte många med på kamratfesten, ty de flesta visste inte om den.

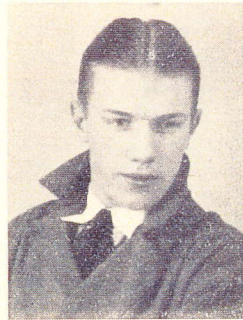
Prissamlingen vid dessa tävlingar var något i sitt slag enastående. Alla »bunkar» voro av rent silver. Mest hyllad av pristagarna blev nog »Selånger», lika omtyckt av publiken som av kamrater och medtävlande.

Att tävlingarna trots de oerhörda svårigheterna kunde genomföras så flott och programenligt som skedde, är onekligen en sak, som hedrar arrangörerna. Det var nog inte så roligt att hålla på och knoga när vädret bara blev sämre och sämre och den snö, som föll om nätterna flöt bort om dagarna. Man vet väl själv hur det är bara vi skall ha baktävling.

Ehuru dagarna däruppe inte gymnades av något gott väder, så fick jag ändå god behållning av dem, ty det var roligt att få följa en sådan stor tävling på nära håll, och så fanns det ju en hel del saker att lära, som man kanske själv kan ha nytta av under sitt amatörmässiga söndagsidrottande. En sak, som

KARL-GUSTAF JANSSON.

Äter har en länk i vår kamratkedja brutit. Äter har döden skördat en av de våra.

Den 13 maj 1934 avled efter en kort sjukdom Karl-Gustaf Jansson, inom kamrat- och vänkretsen mera känd under smeknamnet »Gutta».

Redan som 14-åring gick »Gutta» in i Järfa I. F., där hans kamratliga och rättframma sätt skaffade honom många vänner. Hans mest kända insats på det idrottsliga området var som fotbollspelare. Från juniorlaget fann han snart plats i A-laget, där han som vänsterback gjorde sig särskilt bemärkt. Vi minnas honom som den verkliga kämpan, som på ett utomordentligt sätt visste hålla rent framför målet, utan att någonsin förfalla till hart eller ännu mindre rätt spel. Hans uppträdande på och utom fotbollsplanen präglades alltid av viljan att göra sitt allra bästa för sin förening, och aldrig hörde man »Gutta» falla hårda ord över domare, motspelare eller egna kamraters insatser. Blev det förlust för laget, såg man »Gutta» allvarlig men tyst lämna planen. Blev det vinst, strålade hans ögon av glädje, men han bar framgången utan att yvas. Han var förvisso den sanne själsaristokraten.

Den 19 maj fördes »Gutta» — buren av kamrater i Järfa I. F. — till den sista vilan. Han jordades på Skogskyrkogården vid foten av ett par högresta tallar, i vars kronor en stilla susning förkunnade sorg och saknad hos de många Järfa pojkar, som hedrade »Guttas» sista färd. En äldre medlem i Järfa I. F. tolkade vid graven föreningens och kamraternas tack för vad han varit och verkat för oss.

Frid över hans minne.

»Gutta» var vid sin bortgång endast 21 år gammal.

jag kom underfund med däruppe var, att för att kunna bli och förbli bland landets främsta backhoppare, så räcker det inte att bara ha söndagarna till träning, utan då måste man ha tillfälle att flera dagar i veckan ägna några timmar åt träning, och det är ju tyvärr inte allom givet. *Lennart Eriksson.*

E. Ericsson

Speceri-, Konserv- & Kaffehandel

..... **Saltsjö-Järfa**

Tel.: Nacka 11

Söderborg

Sport-, Cykel- & Elektrisk affär

Folkungagatan 126

Tel. 40 13 25

EN LITEN INTERVJU.

Helt apropå få vi besök av en av föreningens mest aktiva och drivande sektionsledare. Vi passa på tillfället att pumpa offret en smula och fråga: Vad har Du för önskemål för och vad väntar Du av nästa år?

Va'sa'ru', om jag har några önskemål för nästa år och framtiden. Ja, de kan Du skriva upp. Först och främst hoppas jag på en för vårt vidkommande god vintersäsong, och sedan hoppas jag att vår fotbollsplan skall bli, om inte färdig att spela på, så åtminstone nedschaktad och jämnad, så att vår fotbollssektion äntligen skall kunna ryckas upp ur den dy, där den ser ut att vara på vod väg att sjunka.

Hur anser Du att förhållandet och arbetet inom föreningen är?

De där va' en s. k. kuggfråga. Jag vet faktiskt inte vad jag skall säga. För närvarande är det för många stridiga viljor och särskilt svårt tycks det vara för de individuellt betonade sektionerna att draga jämnt med våra lagbetonade sektioner. Men med litet god vilja från alla håll kan säkert samarbetet sektionerna emellan bli mycket bättre. »Grabbarna» måste alltid tänka på att de tillhöra samma förening och kämpa för samma mål även om de ej tävla inom samma grenar. För övrigt vill jag säga det, att på sista tiden har en liten ljusning kunnat skönjas på denna front.

Har Du något råd att ge styrelsen i dess strävan att få alla sektionerna eniga och få dem att ständigt samarbeta?

Ja, de skulle i så fall vara om styrelsen kunde få igång arbetet på fotbollsplanen, så att den blev användbar, och vi därigenom skulle få upp fotbollsplanerna på samma idrottsliga nivå som t. ex. allmänidrottsmännen. Då voro säkert stridigheterna dem emellan till största delen eliminerade. Vad beträffar vinteridrottssektionerna ha dessa mycket lättare att enas, trots att de äro fler än våra sommarsektioner, men på vintern äro ju idrottsmännen spridda överallt i tockholmstrakten och behöva ej under träning och tävlan trängas på en liten idrottsplats.

Vad skall vi göra för att få föreningens ekonomi på stadiga fötter?

Nej, nu går Du visst in för att ge' mig idel kuggfrågor. Men min ärliga mening är att om det blir samarbete mellan sektionerna, kommer det att i väsentlig grad underlätta de ekonomiska svårigheterna. Se'n få vi gå in för att i största möjliga utsträckning få inflytande i kommunens fullmäktige, så att vi i fortsättningen kunna påräkna lite' mer förståelse och hjälp från det hållet. Och sist men icke minst få vi tänka på att inom klubben skaka fram en klubbmästare, som tillvarata'r alla chanser att tjäna en slant.

Till sist vill jag ställa en fråga till Dig, som inom

initierade krétsar dryftats en hel del under senaste året: Vad skall vi ta' oss till med vår fotboll?

Till våren få vi väl försöka samla det gäng, som representerade oss i fotboll för ett par år sedan, med Conny, Negern, Svenne Friberg och Masen i spetsen. Förmå det gänget att underkasta sig rationell träning under senvintern och sedan komplettera med de unga spelare vi ha', kan vi det, då är jag övertygad om att laget håller sig kvar i klass 3 även denna gång fast det ser hotande ut. Till hösten få vi sedan försöka skaka fram fler unga pojkar, som ha förmågan att med sin energi försätta berg och på dem bygga ett nytt lag. Men framför allt hoppas jag att vår plan skall bli' verklighet, ty då kommer det säkert pojkar.

»RONDEN.»

Nedskrivaren av dessa rader, som är den ena av de båda redaktörerna i detta fenomenala medlemsblad, låg i söndags morse och funderade över var han skulle knycka text till de spalter som ännu fattades innan tidningen kunde gå i press. Det är sannerligen inget furstligt nöje att vara ansvarig utgivare av större kulturorgan, bidragen som skulle falla över redaktionen som löven från en asp i höststorm, ha inte fallit alls, de ha i stället fått tvingats fram under hot om uteslutning ur föreningen och andra rysliga saker. Men, varför grubbla över text! Kunde man inte rentav ta en intervju med nu på söndagsförmiddagen. Alltid är det något offer ute vid plan, i Hammarbybacken jobbar backhopparna och uppe på Hästhagens tennisbana träna bandyspelarna. Tanke och handling äro ett, Lindblads tvåhjuliga, modell 1930, drogs fram ur källaren och efter några minuters trampande var »idrottsplatsen» inom synhåll. Och där var folk, mitt på planen höll riksdagsman Martinus Andreasson från Duvsätra på med att lära sin systerson kasta diskus, och på löparbanan gnodde kommunalkamrern runt med sin numera rätt bastanta stofthydda i en stil som sannerligen inte påminde om den tiden då han var junior. Och på planens södra del höll slitfenomenet Evald Ödén på med slutspurten på den jubileumsgåva, »gullkåken», han och Calle Hellberg i sinom tid ämna överlämna till föreningen. Men här gällde nu att få en intervju med den äldre av de båda diskuskastarna. Efter ett synnerligen lyckat kast sken herr Martinus Andreassons ansikte upp så pass att vi ansågo tillfället inne för intervjun. Förlåt att vi besvära, men vi ville så gärna höra oss för huruvida herrarna dryftat den bagatellartade frågan beträffande kommunal idrottsplats här i Nacka?

Herr Martinus Andreasson såg inte det minsta för-

GUNNAR THÖRNQVIST

Frukt- & Konfektyraffär

Folkungagatan 112 Götgatan 60

Hornsgatan 142

FLOTTA TOALETTER

OCH ENKLARE KLÄNNINGAR

TILL FACILA PRISER.

HELGA FRIBERG

Sicklaborg.

Tel. Nacka 45.

bluffad ut och tappade varken stil eller diskus vid denna som vi trodde oväntade fråga. På sitt farbroderliga sätt tog han oss avsides, talade och sade: Nog trodde jag att jag under utövandet av mitt favoritnöje skulle få vara i fred för detta så ovidkommande saker. Men — fortsatte han i allvarligare ton, vi höllo i går extra kommunalstämma och där beslöts med acklamation att idrottsplats skall byggas och så snart vi i samband med edra representanter utsett härför lämplig plats sätta vi igång. Villrådlig — undrande — såg jag på herr Martinus Andreasson, men han såg ut som om han verkligen menade allvar med vad han sade, och när kommunalkamrern som under tiden kommit tillstädes nickade instämmande, kände jag mig övertygad. Efter den vördnadsfulla bugning situationen krävde avlägsnade jag mig i så hänförande sinnesstämning att jag glömde morrsa på gamla vännen Calle Hellberg som gick nere i släten och räknade månars och räls. Nu gällde det Hammarbybacken, kanske skidförbundsgubbarna äro där och hjälper till med stupet, en sådan här lyckodag är allt möjligt, de ha väl åtminstone varit där med de tio tusen vi begärt i anslag till reparation av trappor och räck. Nej! I skidbacken fanns inga skidgubbar, de ha inte varit där heller, men på stupracket satt domherren ingenjör Turbin och kvittrade stilfulla poänger för »Spökflygaren» och okända Gösta Dahlberg beträffande det bästa sättet att hoppa ut i det stora okända. På min hövliga förfrågan huruvida några nyheter eller förbättringar voro att förvänta till vintern, fick jag av »Spökflygaren», som för dagen tydligen var på dåligt humör, följande redogörelse. Vi komma först att flytta domarläktaren högre upp på berget, nu är det ju i allmänhet så att det ena drar det andra med sig, varav följer att vi hädanefter få högre stilpoäng för hoppen här i backen. Vi komma att flytta tillbaka stupet tre meter och höja det två, vad därav följer förstår Du väl själv — —? jasanya? — inte? Jo — i isföre, då vi naturligtvis åka från toppen hamna alla hopparna nere i svackan, ja — men —? jamen, de e' inga jamen utan de' e' just å modernt, å publiken kan

tippa: faller, faller inte, faller, de kommer att höja inpresset kolossalt. »Spökflygaren» vinkade med kalla handen, tydligen ett tecken att intervjun var slut, vände och gick uppför backen följd av sina kamrater. Ja, här stod jag nu och visste varken ut eller in, men bäst att skriva som är sagt, så kan ju ingen förebrå mig något. Men den förut uppslupna sinnesstämningen var nu betydligt dämpad, varför jag hastigt men inte särdeles lustigt lämnade skidbacken och cyklade iväg åt Nackanäshället till. Vid Plania mötte jag Bullan (Bullan är med i bandyledningen), han var sig inte lik, ja den rytmiskt vaggande gången kommer han ju inte ifrån, men det eljest ständigt leende ansiktet såg bekymrat ut. Tjänare, hur är det fatt? Hej! Jo tack, ingen fara, men jag har gått och ängslats en längre tid över att det varit så få tränande, men i dag fingo vi knappast rum däruppe, det räcker nog till en fem st. lag skall du se, alla grabbarna ha visst fått för sig att de ska spela bandy i vinter. Men de säger ja — sa' Bullan och försökte se bister ut, att inte blir de elva kaptener i varje lag, utan nu ska här bli ordning och reda. Men bandylag kostar pengar. Du kan väl inte ge något råd eller uppslag hur den saken skall kunna ordnas. Nej — ja det vill säga, börja med att skriva in din vän Ragge-Pelle i föreningen, han bör kunna bli en god och betalande medlem, se sen till att alla dina bandyspelare äro betalande medlemmar, inom de andra sektionerna håller man numera styvt på den saken. Och till sist, försök att få grabbarna intresserade för föreningens små tillställningar, det stärker tillslutningen, kamratskapet och föreningskassan. Det vore synd att skriva att Bullan såg entusiastisk ut över mitt uppslag, men så innebar det ju heller ingen omedelbar hjälp för de behövande idrottsmännen. Det blir nog en svår nöt att knäcka det här, sa' Bullan, men du kan ju ta den med dig hem och försöka.

Vi skildes, jag åkte hem och skrev ned mina intervjuer, försökte att knäcka nöten, men det lyckades ej, nu har jag målat *Ekonomi* på den och skall överlämna den till klubbmästaren så få vi se — — —.

Vid söndagspromenaden

BESÖK

Café Källtorpsstugan

Gott kaffe

SICKLA BRO CAFÉ

Humana priser

Innehavare Enoch Johansson

Damfriseringen

EKVÄGEN — SALTSJÖ-JÄRLA

Telefon Nacka 81

Omsorgsfullt arbete garanteras

SIGNE SAMSIÖ

Wahlqvist & Co.

Färg- & Kemikalieaffär

Folkungagatan 106

Tel. 43 04 07

Renstjärnasgatan 14 & 22

40 98 36

Ringvägen 141

40 44 65

REKOMMENDERAS

Jacobssons Konditori

invid *Nackanäs*

REKOMMENDERAS

Extra gott kaffe Tel. Nacka 292

STORÄNGENS MJÖLKAFFÄR

E. WINDAHL

REKOMMENDERAS!

Tel. Storängen 122.

Tel. Storängen 122.

För Järn- & Färgvaror

rekommenderar sig

Nacka Järn- & Färghandel

— EKÄNGEN —

Tel. Ektorp 173

Hästhagens Mjöl- & Speceriaffär

Innehavare: K. G. Sahlin

REKOMMENDERAS

Tel. Nacka 150

Tel. Nacka 150

Storängens Bilstation

FRI FRAMKÖRNING

Ring Storängen 5.

Ring Storängen 5.

SICKLA CAFÉ & KONDITORI

REKOMMENDERAS

• Extra gott kaffe.

A.-B. Storängens Bränsleaffär

Tel. Storängen 123 & 240.

KOL ● KOKS ● VED ● IS

Westfalisk eller Engelsk värmeledningskoks levereras till samma priser, som tillämpas av Stockholms Kolimportörer. Årskontrakt uppgöres.

För att hålla formen vid matcher och tävlingar

På bortaplan

måste man resa bekvämt. Modernaste turistomnibussar.

Rådgör med

TRAFIKAKTIEBOLAGET STOCKHOLM—BJÖRKNÄS.

Postadress: KLINTEN.

Tel. Skuru 23 och 24.

HJ. HALLBERGS PLÅTSLAGERI

Reginavägen, SALTSJÖ-DUVNÄS

Tel. Saltsjö-Duvnäs 107 Postgiro 85267

Utför: *Taktäckningar, Takstrykningar, Soptunnor* samt *Plåtslageriarbeten* alla slag.

Omsorgsfullt arbete garanteras.

Låga priser.

KLARA CIVILTRYCKERI A.-B.
STOCKHOLM
1935

Pris kr 1:—